

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 438 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,80 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,75 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,25 €
3. decembar 2010.

OZLOGLASENI SALUN

★ DOK HOLIDEJ ★

438

Frenk Larami

OZLOGLAŠENI SALUN

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 438

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

NOTORIOUS SALOON

Prevod i adaptacija

Maja Draginčić

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Ilustracija

Branislav Kerac

Branislav Perković

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 24. XI 2010.

Tržište: 3. XII 2010.

CIP– Каталогизacija y публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82– 31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. – 1972, br. 1 –. – Novi Sad: Marketprint,
1972–, – 21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353– 0000

COBISS. SR– ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – NOTORIOUS SALOON

Copyright: MAP. Prevod i adaptacija: Maja Draginčić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Doka Holideja nije prestajala da zabavlja ta ironija. Proveo je dosta vremena po gradovima sa rudnicima, gde su saluni uvek bili prepuni, dok je svega nekoliko teturavih prilika bilo u podne, na usijanim ulicama.

Izgledalo je kao da su koparči jedva čekali da se dokopaju mračnih saluna istog momenta kada bi ugledali svetlost dana nakon jedne ili više nedelja u prašnjavim, mračnim jamama rudnika. Jedva su čekali da mrak rudarskog okna zamene mrakom i zagušljivim vazduhom saluna.

Kockar je zastao ispred ulaza u salun, dodirnuvši rukom leptir vrata kada su do njega doprli zvuci neke nepoznate kaubojske melodije sa klavira. Nije mogao da se odluči šta je gore zvučalo,

raštimovani zvuci klavira ili povremeni pucnjevi na ulicama. To, međutim, izgleda nije smetalo većini pijanih rudara. Jedini trenuci kada bi postajali uzbuđeni, bili su kada bi se slučajno prevrnuo sto na kome su igrali poker, sa gomilom novca na njemu, zarađenog prethodne noći.

Levom rukom je polako otvorio leptir vrata, sve vreme držeći desnu ruku blizu drške niklovanog „kolta“. Natuknuo je obod svog šešira pokrivši čelo malo više i polako i tiho se okrenuo ulevo. Stajao je mirno nekoliko sekundi, dok mu se oči nisu privikle na pomračnu prostorije pune duvanskog dima.

Dok se sagnuo i pogledao prema podu koji je bio prekriven čađavom piljevinom i senom, blatnjavim baricama

i slomljenim staklom. Stolovi i stolice su takođe imale tragove čađi. Nisu čistili ovaj pod nekoliko nedelja, pomislio je.

Ali nije se previše udubljavao u te detalje, jer je znao da je u ovakvim brlozima mnogo važnije držati oči otvorene i paziti na svaki korak.

Znači, to je taj čuveni i na lošem glasu salun, „Lotus”, zaključio je. Glavna prostorija je ličila na većinu saluna, osim što je imala svilene paravane umesto zidova, zaključio je Džordžijanac...

Dok je pratio trag jedne devojke, koja je nestala nekoliko nedelja pre toga. Devojčino ime je bilo Širli Bejlis. Za njen nestanak, saznao je preko telegrafa od šerifa Vilijama iz San Antonija, grada koji je nedavno napustio. Ubrzo nakon njegovog odlaska iz grada, desila se otmica. Širli je bila šerifova sestričina, jedino preostalo živo dete njegove sestre Ketil Bejlis. Šerif Vilijam je sumnjao da je Širli

žrtva podle trgovine ljudima, a da je iza svega neko tajno kinesko podzemlje. U očaju i izbezumljen zbog svoje nemoći, znajući da mu ljudi od zakona ne mogu pronaći njegovu sestričinu, preklinjao je Holideja da mu pomogne u pronalaženju devojke. Smatrao je da je jedino Dok sposoban da se sukobi sa ljudima takve, najgore vrste.

II

Neobično prijateljstvo između Doka Holideja, nekadašnjeg zubnog lekara iz Bostona i šerifa Vilijama trajalo je godinama, još od obračuna sa Klejtonovom bandom. Još nekoliko puta posle toga jahali su zajedno, ali putevi su im se češće razilazili. Holidej je postao najslavniji strelac Zapada, uprkos tome što on sam nije želeo tu slavu, već samo mir, tišinu i mogućnost da možda negde radi kao zubar ili pomaže nekom iskusnom lekaru čiji rad je cenio. To je i

učinio nekoliko puta ali njegova neželjena slava uvek bi ga „odala”, a nasrtljivi i dosadni ljudi pronašli iako se predstavljao pod tuđim imenom. Naime, nije bilo revolveraša ni kockara na zapadnim prostranstvima koji nije želeo da se ogleda sa Holidejem. Mnogi su jahali nedeljama, pa čak mesecima samo da bi ga našli i izazvali.

Vilijam Vesli se nastanio u San Antoniju, jer mu je tu stanovala sestra sa porodicom... Svojim poštenjem i vrednoćom, vrlo brzo je skrenuo pažnju na sebe. Pošto je nekoliko puta vešto izmirio zavađene pijanace, izbegavši tako nepotrebno krvoproliće, građani su ga odabrali za šerifa njihovog grada...

* * *

Poslednji okršaj odigrao se tek nedavno, pre samo nekoliko nedelja.. u Ostinu...

Naime, ozloglašeni revolveraš Kit Bodel saznao je u kom

gradu se Dok nalazi i pohitao da ga pronađe pre nego što ga neko prestigne. Sa sobom je poveo još dvojicu mračnih tipova, rešen da uništi slavnog revolveraša po svaku cenu. Srećom, u istom hotelu je odseo i Mat Kurn i bez razmišljanja stao na Holidejevu stranu. Ishod sukoba su bile tri sveže humke za Bodela i njegove prijatelje na mesnom groblju. Jedan metak pogodio je Kurnu u ruku, ali mu, srećom, nije zakačio kost.

Kada su se opet sreli u San Antoniju, sam Dok još nijednom rečju nije pomenuo taj događaj. Iako je nešto načuo o svemu, Vilijam ga nije ništa pitao znajući da će mu prijatelj jednoga dana sve ispričati. Za sada je još uvek ćutao i zadimljeno pušio svoju „havanu”.

Trojica jahača koja su im tog prepodneva grabila u susret nisu ličila na razbojnike. Zaustavili su se na pristojnom odstojanju i rukama dodirnuli obode šešira.

– Tražimo neke ljude, gospodo. Možda nam vi možete pomoći?

Vilijamu nije promaklo da se Dokovo lice jedva primetno zateglo. Napregnuto je posmatrao nepoznate konjanike kao da je želeo da odgonetne jesu li to opet neki izazivači željni njegove krvi.

– A koji su to ljudi koje tražite? – zapitao je Vilijam hitro.

– Tražimo Vilijama Veslija i Doka Holideja. U gradu smo čuli da su otišli u ovom pravcu. A tražimo i Mata Koburna iako ne znamo gde se nalazi.

Dvojica prijatelja se zgledaše.

– Mata Koburna sam video pre dva meseca – dobaci Dok nonšalantno – ali daleko odavde, na severoistoku. A zbog čega tražite tu gospodu, džentlmeni?

– Nama srećom nisu neophodni, ali kopači zlata iz novog bogatog nalazišta kod Tumbstauna jedva čekaju da se sretnu sa nekima od njih.

Marvin Mek Kejba i još neki Kinezi im zagorčavaju život.

Vilijam Vesli znalački klimnu glavom.

– Čuo sam za tog Kejba, ali ga dosada nisam sreo...

– Tim bolje za vas, mister, to su žderači živih ljudi. Ne prođe dan da nekoga ne izrešetaju. Kopači veruju da ih neko od ove trojice može spasiti i zvesti red i zakon. Rudari su osnovali grad i sada žele da formiraju gradsko veće. No, lupeži i dalje haraju i vršljaju okolo, posao sa prostitucijom i opijumom cvetaju, pa im je potreban pravi šerif.

– I računaju da bi se neko od pomenute trojice prihvatio tog posla? – nastavio je Vilijam.

– Tako je – potvrdio je jedan od trojice konjanika. – Najradije bi angažovali Vilijama Veslija, jer jedan od značajnih ljudi u Tumbstonu nije za ovu dvojicu. On smatra da se grad ne može urediti na taj način što će poznati revolve-raši poubijati i rasterati lupe-

že. On veruje u red i zakon. Pravi zanesenjak i sanjalica; želi da se naselje razvije u grad, da ima školu, sudnicu, trgovine, advokata i sve ostalo. Smatra da dobri i pošteni građani mogu na zakonit način da u gradu zavedu red i mir. Da se oslobode prostitucije i trgovine opijumom.

– To nisu sanjarije zanesenjaka – dobacio je Holidej. – To je sasvim moguće.

– Baš to je mesni lekar, doktor Karson i sam tvrdio! Čuli smo njegovu prepirku sa dvojicom čelnika naselja. Rekao im je da su nalazište dobili od poginulog prijatelja koji im je odao tajnu mesta verujući da će zlato koje se tu nalazi biti upotrebljeno za plemenite, prave stvari koje će oni zastupati i braniti.. Uporno je odbijao da pozove u pomoć revolveraše tvrdeći da neće izneveriti svog mrtvog prijatelja, trapera Beltona. Nego, da ne gubimo vreme, gospodo. Moramo nastaviti put. Zbogom i sve najbolje!

Jahači se kratko pozdraviše i nastaviše u suprotnom smeru.

I prijatelji su ćutke krenuli dalje.

Na Dokovom čelu pojavila se jasna bora kao i uvek kada utone u duboko razmišljanje.

– Traper Belton? – dobaci Vilijam posle nekog vremena. – Zar ti to ne zvuči poznato, Dok?

– I Belton i Koburn. Osećam neku obavezu prema obojici, mada iz sasvim različitih razloga. Kao što smo čuli, traper više nije među živima.

Vilijam odmahnu glavom.

– Ne možeš se osećati odgovornim za njegovu smrt, Dok, to nikako. U svakom slučaju, ja ne mogu da se mešam jer sam suviše zauzet. Predstoji mi u narednim danima naimenovanje za šerifa San Antonija. Doduše, ni tebi ne bih savetovao da se uplićeš u tu avanturu, bez obzira šta je ideja vodilja.

– Nisi me shvatio na pravi način, Vilijame. Ne osećam

se odgovornim za Beltonovu smrt, ali mislim da mi je obaveza da pomognem ljudima u novom naselju, pre svega tom doktoru zanesenjaku koji želi da ostvari traperov naum. Naravno... – dodao je oklevajući – još ni sam ne znam kako.

– Molim te, uzmi kartu i pogledaj gde je Tumbstaun. Čuo sam da je mesto dobilo naziv po obližnjem planinskom lancu. Da li je upisano?

Vilijam hitro razvi kartu.

– Evo... odmah... Dakle, to je oko dve stotine milja prema jugoistoku.

– Onda mogu vozom da stignem do Bizbija. Ja bih odjahao do tog nalazišta, tek da vidim o čemu se radi.

Vilijam ga pogleda sa neodobravanjem.

– Možda će naći Koburna i srediti stvar bez tebe.

– Mislim da je on krenuo u drugom pravcu i da su šanse onih ljudi da ga pronađu ravne nuli. Ako bi ga kojim čuđom i pronašli, možda ni neće prihvatiti njihovu ponudu.

– Možda, možda stvarno neće prihvatiti njihov poziv. Prilično dobro ga poznajem i znam da nije pravi revolveraš.

– Tačno. I sam znaš da je u nekim gradovima obavljao i posao šerifa.

– Prilično dobro ga poznaješ, Dok – prokomentarisao Vilijam kratko.

– Da, naravno.... u Jeloustonu smo proveli nedelju dana zajedno. – Ah, mora da si čuo za prepad onih lupeža... Koburn se pokazao izuzetno hrabrim i izvukao me iz klopke. Pritom je ranjen u ruku, ali srećom, kost nije povređena.

– Zaista neobično – odvratila Vilijam sa poluosmehom. – Hm... – već odavno sam čuo da taj momak poteže revolver i puca tako precizno... gotovo kao ti. Tako pričaju mada ja ne verujem u sličnost sa tobom. Ti si... stvarno si izuzetan.

– To ti misliš pošto smo godinama zajedno. Ali, kratki susreti i površna poznanstva

su nešto drugo. Ipak, kada smo u Jeloustonu posle tri dana sišli u salun na brendi doživeli smo nešto neobično. Naime, mesni pijanac koji je stajao za šankom ugledao je mene i Koburna i brzo protrljao oči. „Grom i pakao”, rekao je zabrinuto, „popio sam tek dva viskija, a već vidim duplo!”

Uzeo je još jedan gutljaj i odmahnuo glavom.

– Ne, ne bih voleo da nađu Koburna i odvuku ga Tumbstaun. To bi mu poremetilo planove. Iz razgovora sa njim shvatio sam da želi da se smiri i negde počne advokatsku praksu. Pomenio mi je da ga neki stari advokat zove za svog pomoćnika i pisara.

– Znači, on je obrazovan čovek? – primetio je Vilijam.

– Obrazovan, vedar, optimista i... prilično brz na pištolju.

– Da. Da, glas o njegovoj brznoj desnici stigao je gotovo svuda. Zato ga stalno izazivaju na dvoboje i potežu oruž-

je. U tome sta zaista slični, Dok.

On umorno klimnu glavom.

– Što se tiče Koburna i mene, Vilijame, jedino što znam da nas dvojica nikada nećemo poteći poštolj jedan na drugoga. Čak sam mu kazao da ga smatram bržim. On se na to nasmejao i uzvratio: „Koješta, ubeđen sam da ste vi brži, Dok. Uostalom, nije ni važno. Jedino je bitno da tako nešto nikada ne proveravamo gledajući se oči u oči”. Zaista neobičan tip i jedan od malobrojnih koji mi se dopadaju.

III

Na prostranim teritorijama otetim od potpune divljine Doka Holideja su nazvali „kraljem revolveraša”. Tu slavu zadobio je slučajno, zahvaljujući tome što u jednom odsutnom trenutku svog života nije hteo da popusti pred nasiljem i što je posedovao izvanredne reflekse, hladno-

krvnost duha, brzinu i sigurnost ruke.

Ali, on tu slavu nije želeo i nosio ju je kao mučan teret, kao veliku nevolju koje se ne može otarasiti. Da nije bilo te, za njega neželjene pratnje, verovatno se ne bi našao u ovom gradu i ne bi bio upleten u ono što će se u nekoliko sledećih časova dogoditi.

Ali, ceo njegov život bio je uzbudljiv i nepredvidiv kao i kada je, dan ranije, dosta iznenadno krenuo iz San Antonija za Tumbstoun. U tu neizvesnost pratio ga je njegov verni Mig koji je sada bio smešten u konjušnici nedaleko od saluna „Lotus”.

Umeo je Holidej i da bude nasilan kada je to bilo potrebno, ali tome nije pribegavao, niti je ikada prvi napadao. Nije se mešao u tuđa posla, ako nije morao.

Međutim, ovoga puta, jednostavno, morao je da se umeša i pomogne prijatelju.

Imao je još nekoliko razloga zbog kojih se užurbano pripre-

mio za ovaj dosta rizičan put. Hteo je da pomogne doktoru Karsonu i drugim poštenim stanovnicima Tumbstona da se oslobode siledžija i zavedu red i mir.

* * *

Dok je tačno znao gde je trebalo da započne potragu. Setio se kosookog vlasnika saluna kojeg je upoznao u Ostinu. Potražio ga je i on mu je ispričao za trgovinu ljudima i opijumom koja je uzela maha u Arizoni. Preporučio mu je da se raspita za čoveka sa imenom Vang Lien, koga su takođe zvali Fetmen, zbog njegove korpulentnosti.

U toku potrage, od jednog razuzdanog, pijanog rudara došao je i do imena saluna u kome se sada nalazio.

Čuo je da Vang Lien poseduje bar u Tumbstounu, u kojem je navodno bilo svega, od najamnika revolveraša, preko droge i kocke, pa sve do pro-

stitucije, ali to niko nije znao zasigurno.

Holidej se trudio da ostane hladnokrvan, mada je osećao kako ga obuzima duboka strepnja za život nestale devojke. Istovremeno, preplavljivao ga je bes jer se gnušao takvih kao što je Vang Lien.

* * *

Prešao je pogledom preko lica ljudi za kockarskim stolovima i onih koji su sedeli za šankom. Imao je nejasan osećaj da ga neko negde posmatra. Međutim, brzo je oterao te misli, progurao se i namestio za šankom, pored jednog starijeg kauboja, pijanca koji je ispijao pića kad god i gde god je stigao.

– Sipaj mi viski, krčmaru.

Kada se krčmar okrenuo da uzme flašu, pijanac se pridi-gao i dobacio mu – Ne daj mu da ti razblaži piće, mister.

Pijanac je bio u pravu, kockarevo prvo piće bilo je po-mešano sa dosta vode. Dok

obično nije tolerisao prevaru, ali ovog puta je odlučio da ova mizerna greška prođe nekažnjeno. Nije mu bila namera da bilo šta omete njegovu potragu za Fetmenom. Ali kada je video da je drugo piće čak slabije od prethodnog, ta „kap je prelila čašu”. Nije hteo da mu dozvoli da pravi budalu od njega.

– Hajde da se dogovorimo, mister! Ti ćeš mi dati novu bocu svog najboljeg viskija, a ja ću ti vratiti tvoje razvodnjeno piće.

– Šta ja imam od toga, mister? – pitao ga je prkosno krčmar.

Dok je podigao obrve i pogledao ga je pravo u oči. Nije loše, pomislio je, čovek ipak ima kičmu.

– Možda to što te neću zgrabiti za taj tvoj mršavi vratić i napraviti od tebe jedan smrdljivi komad mesa i kostiju.

Dok je i dalje držao svoj pogled tvrdih čeličnoplavih očiju koje su ličile na dve daleke zvezde u hladnoj polar-

noj noći, uperen u krčmara. U stvari, pogled je bio tako tvrd i hladan da ga je bilo neprijatno gledati.

Polako, spustio je svoju desnu ruku ispod šanka. Krčmar je, još sporije, spustio ruku na bar sa svoje strane i zastao. Grašci znoja prekrili su mu čelo dok je gledao u dubinu njegovih odlučnih očiju, usađenih u njegovo markantno, kao isklesano lice.

Nakon što je nekoliko puta udahnuo i izdahnuo, krčmar je polako podigao ruku i stavio punu, neotvorenu flašu viskija ispred Doka. Nagovestaj osmeha zaigrao je na njegovim tankim usnama.

– Ovo je na račun kuće, mister. Moralo bi vam biti odgovarajuće, jer ova je flaša jedina koju imam.

Okrenuo se i nastavio da gleda svoja posla, dosipajući piće ostalim gostima.

Doku se iznenada ponovo javila jeza, taj osećaj da ga neko posmatra iz prikrajka. Ostavio je svoju levu ruku na

flaši, ali je desnu stavio blizu, ali ne i preblizu, svog „kolta“ sa drškom od slonovače.

Pažljivo je osmotrio ljude koji su stajali za šankom, prvo s njegove desne strane, pa s leve. Neki su stajali mirno, ukočenog, kamenog izraza lica, očiju i ruku na svom piću. Neki su živo razgovarali, a drugi su se zabavljali sa oskudno i neukusno obučanim damama.

Niko nije izgledao posebno zainteresovan za njega.

Pogledao je u veliko ogledalo iznad krčmarove glave da bi neprimećeno osmotrio šta se događa u salunu iza njega i ništa čudno nije primetio... i onda je začuo tihi šum pokretanja zaveses koji je došao iz pravca šanka. Na trenutak je video nešto što je podsećalo na nečije oko, ali je isto tako brzo nestalo i pomešalo se sa mračnom izmaglicom u salunu.

Dok je dopunio čašu svojim viskijem pijancu, koji je klimnuo glavom sa zahvalnošću

i naiskap je popio. Holidej je bio zadovoljan što viski nije bio otrovan, kako je u prvi čas pomislio, pa je napunio čašu sebi i još jednu pijancu, koji je izgledao kao da je van sebe od sreće. Nije se često dešavalo da ga neko ponudi najboljim viskijem u salunu.

Ponovo se okrenuo prema šanku i pokušao da dozove krčmara, mahnuvši mu. Krčmar se pravio da ga ne primećuje, sve dok Holidej nije izvukao zgužvane novčanice i sa treskom ih spustio na šank.

Krčmar se polako približio i nagnuo se prema Doku sa umilnim osmehom na licu, istovremeno stavljajući dlakavu grubu šaku preko novca.

– Tražim jednog Kineza sa imenom Vang Lien. Neki ga zovu i Fetmen. Čujem da je on važna ličnost u kineskoj četvrti.

– Žao mi je, prijatelju, ne mogu ti pomoći. Vlasnica ovog saluna je gospođica Lin

Čung, a za tog „tvog” nikad nisam čuo. Poslušaj moj savet, ne postavljaј više pitanja o njemu i kosookima. Oni bi ti zaboli nož u leđa, čim bi im se pružila prilika.

Dok je hteo na lukaviji način da ga ispita, ali je brzo odustao. Što je manje ljudi znalo šta je naumio i o kome se raspitivao, to je bolje.

Klimnuo mu je glavom i krčmar se vratio gostima.

– Mister, vi tražite Fetmena?

Holidej se okrenuo prema pijancu, koji se prenuo iz svoje pijane omamljenosti.

– Šta mi možete reći, starče?

Umesto odgovora, pijanac je približio svoju čašu, gledao je svojim pohlepnim očima dok je Dok dosipao tečnost do vrha. Prineo je čašu ustima i tek kada je iskapio, okrenuo se prema Džordžijancu.

– Moje ime je Vudli... a čovek koga tražite, Fetmen, živi ispod jednog velikog skla-

dišta u kineskoj četvrti, dve ulice iza gradskog zatvora.

Dok je podigao flašu, pri-
neo je čaši propalog i prerano
ostarelog čoveka, ali je zau-
stavio pre nego što je počeo
da sipa...

– Pričajte mi još, prijatelju
Vudli.

– Ne mogu vam mnogo više
reći, mister. Ovaj salun je
zaista vlasništvo gospođice
Lin... A što se tiče Fetme-
na, čuvajte se... On ima bar
koji se zove „Drvo od žada” i
niko ne može da ga poseti bez
njegovog poziva. Često se do-
gađalo da oni koji odu tamo,
nikad više ne budu viđeni.

– Zahvaljujem za vašu po-
moć. Popijte nešto u moje
zdravlje – rekao mu je, tut-
nuvši mu u ruku zgužvanu
novčanicu koju je izvadio iz
džepa.

Holidej je već čuo takve
priče... sobe smeštene iza
lavirinta zavesa, koje kriju
opijumske jazbine, scene naj-
gnusnijeg razvrata sa dama-
ma na ivici svesti, čak i ša-

putanja o postojanju odaja u
kojima su muškarci vezivani
i mučeni do smrti. Malo njih
je zaista znalo šta se dešava-
lo po mračnim ćumezima iza
glavnih ulica Tumbstona.

U ovom salunu su „radi-
le” neukusno obučene žene,
nudeći se pijanim rudarima.
Međutim, od njih se izdvajala
jedna žena, koja je, za razliku
od njih, bila negovana i veo-
ma lepo obučena.

Dok je odmah spazio i za-
interesovano pogledao u nje-
nom pravcu. Crvenokosa je
sedela za kockarskim stolom
i držala banku. Zastala je kao
zaleđena i uzvratila mu po-
gled.

Ovaj trenutak je prekinuo
glas jednog od igrača.

– Hajde, Loren, podeli te
karte već jednom! – dobacio
joj je, obraćajući se kockari-
ma za stolom, dodao je – Cr-
vena kraljica Loren će vas
ponovo prevesti žedne preko
vode.

Džordžijanac se samo smeš-
kao. Prosto ga je omađijala

crvenokosa dama sivih očiju, u dubokoj izrezanoj haljini, sa minđušama i ogrlicom od žada.

Svu svoju pažnju usmerio je na nju. Osećao je da ga uživanje u njenoj lepoti i privlačnosti oslobađa napetosti koja se u njemu nakupljala.

Podigao je čašu u trenutku kada je crvenokosa pogledala prema njemu. U prvi mah je izgledalo da ona ne obraća mnogo pažnju na njega, ali trenutak kasnije su se njihovi pogledi ponovo sreli.

Elegantno obučen, sa kao sneg belom košuljom i obrijan, štrčao je svojom pojavom u gomili zapuštenih kopača. Primećivalo se da je čovek posebne vrste.

Njihovo gledanje je prekinula vika i užasni zvuci klavira.

Dok nije bio muzički genije, ali osoba koja je sedela za klavirom je toliko loše svirala, da se kockar okrenuo u njenom pravcu. Bio je iznenađen što vidi mladog Kineza od oko desetak godina kako

udara po dirkama raštimovanog klavira.

Alkoholisani gosti su dobivali najgore psovke i gadne dosetke malom klaviristi.

– Hajde, ti malo kopile, sviraj „Žutu ružu Teksasa”!

Krupni čovek se nagnuo preko deteta, prosipajući svoje piće po dirkama i njegovim prstima, dok je, očigledno veoma hrabri dečko, i dalje svirao.

– Jesi li gluv, ti mali majmune?! – riknuo je i zgrabio mališana za rame i protresao ga.

Dok je progovorio bez razmišljanja – Ostavi ga na miru, mister – izustio je, dovoljno glasno da ga zajapureni pijanac čuje i pokuša da ga pronađe pogledom kroz izmaglicu od dima. Pijanac se, čuvši to, uspravi i polako ustade od stola.

Kockar je iznenadio sam sebe svojim delom. Trebalo je da gledam svoja posla, ovo me se nimalo ne tiče, rekao je sebi.

Ali, takvo ponašanje jednog pijanca prema jednom detetu, Holidej jednostavno nije mogao da toleriše. Znao je da sad nema povlačenja.

Odgurnuo je pored sebe svoju flašu Vudliju, ustao sa barske stolice i stao ispred besnog pijanca.

– Trebalo bi da znaš da se ne valja kačiti sa Marvinom Mek Kejbom – izgovorio je ne kontrolišući pljuvačku, koja je prskala iz njegovih usta.

Podigao je svoju mesnatu ruku i prstom, koji je izgledao kao da je nekoliko puta već bio lomljen, uperio u Džordžijanca, pritom mu se unoseći u lice. Dok se nije pomerio niti trgao, setio se da je to ime nedavno čuo...

Trojica jahača koji su pre izvesnog vremena želeli da uposle šerifa, pomenuli su ga kao najveću napast u gradu.

Mek Kejb je bio tip koji je izgleda bio sastavljen isključivo od mišića tvrdih kao gvožđe, a pored toga je bio i kavgadžija, naviknut na pod-

muklu borbu i lukav kao pre-rijska lisica.

Prosto je oslepeo od ljutine kada mu se Holidej obratio naredbodavnim glasom. Ali ništa od toga nije zaplašilo Džordžijanca.

– Skloni svoj prljavi prst ispred mojih očiju. Odmah!

Mek Kejbovo lice je još više pocrvenelo od besa i istovremeno se razvuklo u drzak osmeh. Ovog puta je podigao ruku i prstom bocnuo Doka u grudi.

Dok je reagovao brzinom munje. Čvrsto je zgrabio njegov prst i savio ga takvom silinom, da je Mek Kejb završio na podu cvileći od bola. Pijanaac je krenuo da potegne pištolj i uspeo je da ga izvuče, ali je Džordžijanac bio brži. Nogom mu je izbio pištolj iz ruke, koji je odleteo i nestao u gomili piljevine na podu.

Zadržavajući gvozdeni stisak jedne ruke na Marvinovom prstu, Dok ga je slobodnom rukom udario u stomak. Zatim mu je savio ruku iza

leđa, ispratio ga je do vrata i gurnuo na prašnjavu ulicu. Potom je pažljivo popravio svoje elegantno odelo, izvađio je tabakeru i potražio mirišljivu cigaru.

Dok se vraćao za šank, zamišljeno je povukao nekoliko dimova cigare ne pogledavši nazad, već je pogledao u pravcu gde je sedela crvenokosa Loren. Ali nje tamo više nije bilo.

IV

Špijuni kineskinje Lin Čung, brzo su je obavestili o događajima u salunu što ju je primoralo da hitno ode do tajnog otvora koji je gledao u glavnu prostoriju saluna „Lotus”.

Ko je bio taj revolveraš? Zašto se raspitivao o Fetmenu?

Gospođica Lin, osim što je bila vlasnica saluna „Lotus”, odlično je zarađivala od novca koji se nudio za lica sa poternica. Bila je, takozvani, „lovac na ucenjene glave”. Imala je kopije aktuelnih, ali

i ne tako aktuelnih poternica koje je nabavljala od šerifa, detektivskih agencija i od kompanije „Vels Fargo”.

Ako je čovek čije je lice bilo na nekoj od poternica zakoračio u njen salun, bilo mu je bolje da se ne onesvesti tamo od alkohola, jer je lepa Lin angažovala nekoliko siladžija, razbijača koji su zbog njene naklonosti bili spremni da u svakom trenutku izbace one koji su preterali sa alkoholom ili da se prikradu nekome koga je ona želela da preda za nagradu pritisnuvši mu pištolj na leđa. Traženi prekršilac je mogao samo da se probudi iza rešetaka, da bi se kasnije suočio sa svojim zlodelom.

Inače ih je ostavljala na miru. Bilo bi loše za njen biznis kada bi hvatala svakog sitnog bandita koji bi ušao u njen bar. Uostalom, takvi su činili dobar deo njen klijentele. Ali, samo dok joj nisu pravili probleme i koštali je njenog vremena i novca.

Žena koja je odisala prefinjenošću i egzotikom, u duši nije bila ni malo lepa, naprotiv. Svojim crtama lica podsećala je na lutku; savršenim tenom, izazovnim punim usnama, sa tek neznatno iskošenim očima i naglašenim jagodicama, uspevala je da navede svakog muškarca da poludi za njom. Priroda joj je podarila takav izgled, zato što je nastala iz ljubavi markantnog Škotlanđanina i prelepe Kineskinje.

Postala je vlasnica saluna samo zahvaljujući svojoj lukavosti i ludoj sreći... Preživela je sva zlostavljanja i izživljavanja kako pripadnika svog naroda, tako i surovih belaca.

Jedan od tih beskrupuloznih belaca bio je i Džek Polard, vlasnik saluna „Kramp”. Svoju zaljubljenost i žudnju prema lepoj Lin platio je gubitkom saluna. Ona je svojom lukavošću i znalačkim korišćenjem svog tela, preuzela „Kramp” u svoje vlasništvo i preimenovala ga u „Lotus”.

Posle toga je Džek Polard nestao bez traga.

* * *

Pogledala je kroz otvor za špijuniranje taman na vreme da prisustvuje razgovoru i razmeni između Doka i krčmara. Prepoznala ga je u trenutku. Bio je to poznati, „kralj revolveraša”, onaj o kome je agent Dinen iz kompanije „Vels Fargo” pričao.

„Nemoj ništa da radiš”, upozorio ju je Dinen. „Dok je prevrtljiv i opasan. Javi mi telegrafom onog momenta kada stupi u tvoj salon. Platiću duplo od onoga što se nudi na poternici, ako ga lično uhapsim”.

Nagrada za Doka bila je veća od njenih poslednjih deset nagrada zajedno. Mogla ga je sada uhvatiti, ali je mogućnost da zaradi duplo, odnela prevagu. Pažljivo ga je posmatrala i primetila je da se sve vreme okretao, ležerno ali oprezno baca pogled u

ogledalo ne bi li osmotrio sve što se dešavalo u salunu.

Možda mu se ipak ne bi bilo jednostavno prikrasti s leđa.

Primetila je njegove odlučne ledenoplave oči, četvrtastu odlučnu vilicu, hladne i čvrsto stisnute usne... i onda je shvatila da je predugo gledala. Njegove oči su se naglo okrenule u njenom pravcu i srele se s njenima na jedan kratak trenutak, pre nego što se sklonila iza zaves.

Lice joj se zagrijalo, a dah joj je zastao u grlu. On je ne-svakidašnje zgodan muškarac... bilo bi zanimljivo proveći noć, dve sa njim, pomislila je uzbuđeno.

Odlučila je da se telegrafom javi Dinenu, koji je bio u Ostinu, odmah ujutru. Ali, to je značilo da on ne može stići brzo.

U međuvremenu, rešila je da sazna zašto je elegantni, zgodni begunac od zakona došao u Tumbstoun.

Možda joj se čak, ukaže prilika za još neke stvari koje je

imala na umu za ovog čoveka, čoveka koji se zvao Dok Holidej.

V

Možda je škripa starih dasaka po kojima je hodao odala malog svirača klavira. Bio je siguran da može da prati bilo koga i bilo gde, neprimećen. Možda je zaista i bilo tako, ali ne i ovog puta.

Izgubio je Holideja iz vidika na nekoliko sekundi, kada je ovaj zašao za ugao. Mali pijanista je iskoristio priliku i požurio do ugla kuće da proviri i isplanira svoj sledeći potez.

U istoj sekundi, neko ga je grubo uhvatio za okovratnik i uvukao ga uličicu. Pribio ga je uza zid i tada se sreo oči u oči sa strancem koji je uhvatio svog progonitelja.

Dok još nije progovarao. Sa slobodnom rukom počeo je da pretresa dečaka i gotovo istovremeno je ugledao svetlucaje sečiva iz dečakove male ruke. Munjevito ga je udario

po ruci i uhvatio padajući nož pre nego je dodirnuo zemlju. Iznenadila ga je brzina kojom je neočekivani napadač izvukao skrivenu oštricu i zakleo se da neće napraviti istu grešku dva puta.

– Govori, dečache! Ko te je poslao? Govoriš li ti engleski uopšte?

– Spustite me, mister!

Znači, mali Kinez zna da priča, pomislio je Dok. Osim toga, on je jedan veoma drzak mali Kinez.

– Ja ovde zapovedam, dečache.

Holidejev hrapav glas, oštar pogled i njegove tvrde pesnice bile su veoma stimulativno sredstvo ubeđivanja.

Ipak, postojale su granice koje čak ni on ne bi prekoračio. Maltretiranje dece bilo je jedno od njih. Dečak je to shvatio i koristio je to. Na kraju krajeva, ovaj stranac je stao na njegovu stranu u salunu pre samo nekoliko minuta.

Dok je polako pustio malog Kineza sa zida i postavio ga da stane na noge. Ali nije popustio stisak sa njegovog okovratnika. Nije mu bila privlačna ideja da juri dete po nepoznatim uličicama danas.

– Vi se zovete Dok Holidej, mister?

– Ko želi da zna, mali čoveče?

– Ja nisam mali čovek, stranče. Moje ime je Vili... Vili-Citjen.

– U redu, Vili, reci mi ko te je poslao.

Dečak je piljio u Doka kroz svoje kestenjaste kose oči. Nije ništa odgovorio.

– U redu, dečache, pobedio si. Ja sam Holidej. Sad mi reci ko te je poslao ili... – blefirao je Dok preteći mu prstom.

Pobedonosni osmeh zaigrao je na dečakovim usnama. Bio je zadovoljan što je izvojevao makar tu malu pobedu protiv tog odraslog čoveka.

– Vang Lien me je poslao da vas pronađem. Njega zovu

Fetmen. Pustite me i odvešću vas tamo.

Dok je žurno pratio Vilija kroz jednu mračnu ulicu za drugom.

Skoro neprimetno, ušetali su u lokalnu kinesku četvrt, mesto prepuno bednih koliba i straćara. Grupice ljudi su bile okupljene na ulazima malih uličica.

Neki su dozivali Doka, pokušavajući da ga namame u svoje mračne rupe, ne bi li ga opljačkali ili čak uradili nešto gore, pomišljao je on sa zebnjom. Neki su sedeli pre-samićeni, očiju uprtih u jednu tačku, živeći u nekom svom svetu koji su jedino oni mogli videti kroz izmaglicu izazvanu konzumiranjem opijuma.

Naposletku su stigli do jedne straćare koja je bila za nijansu u boljem stanju od ostalih. Podigao je glavu i video natpis koji je izgledao kao da svakog časa preti da otpadne, na kome je pisalo „Drvo od žada”.

Vili Citjen je kratko popričao kineski sa dve namrgođene prilike koju su stajale na ulazu. Mrgudi su se zatim gundajući pomerili i propustili Doka i Vilija da uđu.

Vili je vodio Holideja kroz lavirint raznobojnih svilenih zastora. Jedva je održavao korak sa dečakom. Žene, deca i stari ljudi su se povlačili i bežali pred njegovom pojavom.

U jednom trenutku, Dok oseti oštar, kiselkast miris. To je bilo isparenje čoveka koji nije dugo, ili čak nikada u životu, imao dodira sa sapunom i vodom. On je taj vonj, koji je mirisao na znoj, dim i topljeni loj, već osetio u životu, ali nikada ove jačine.

Smrad opijuma i ljudskih izlučevina počeo je nagrizati njegove nozdrve toliko, da je to postalo užasavajuće.

S odvratnošću je ustuknuo i zaneo se za delić sekunde. Oklevajući je pomerio jednu zavesu i video ljude koji su ležali po podu u oblaku dima, staklastog pogleda, raširenih

zenica i udova u neprirodnim položajevima.

Vili ga je zgrabio za ruku i poveo kroz još nekoliko zavesa u jednu veću, dobro osvetljenu sobu, sa svilenim, raskošnim zastorima i udobnim nameštajem. Ukrasi od žada ležali su razbacani po malim stolovima, pored setova za čaj i tacni sa hranom.

Iza poslednje zavesesedeo je jedan korpulentan čovek. Pokazao je Viliju rukom da izađe iz sobe i ćutke pogledao u Holideja.

* * *

Fetmen je završavao obrok i lizao svoje prste, ponudivši Doka da mu se pridruži u jelu, ali Dok je odbio.

Nije mogao da shvati tu neverovatnu proždrljivost koja se oslikavala na čoveku ispred njega u obliku planine sala. Ali znao je da je takva količina sala u ovoj sredini predstavljala moć i autoritet i zahtevala poštovanje.

Vang Lien nije traćio vreme i odmah je prešao na stvar.

– Vi ste veliki „kralj revol-veraša“, mister Holidej? Vi često ubijate ljude?

Holidej ništa nije rekao, ali je skoro neprimetno klimnuo glavom.

– Dobro, dobro. Ubijate i žene?

Ponovo je Dok ostao nem. Jedino je blago nabrano čelo i trzaj obrva odavalo njegov stav. Znao je da ovaj beskrupulozan čovek ne preza ni od čega i gotovo je bio uveren da je na tragu nestaloj devojci.

Vang je izneo svoj problem dubokim poslovnim glasom – Moj posao je zavisio od redovnog neometanog priliva žena i opijuma od kineskih uvoznika u Tumbstoun, kako bih mogao uspešno da vodim svoje barove na celom severozapadu.

Poslednje dve isporuke u Tumbstoun trebalo je da pristignu kao i do sada kočijom iz udaljenog Bizbija, ali im se negde na tom putu izgubio

svaki trag. Jednostavno su nestali.

Nije bilo ni traga od opijuma, žena, niti vozača kočija, sve dok se nije pojavilo telo prvog vozača na sasvim neočekivanom mestu. Ležalo je naduveno i savijenih nogu na gomili tela u uličici iza saluna „Lotus”, jazbine „Zmajске leјdi”. Bilo je među telima onih koji su svoj poslednji vazduh udahnuli iz lule napunjene opijumom i izbačeni na gomilu da trunu.

Vang je, između zalogaja nastavio svoju sumornu priču...

– Bilo je dobro poznato da je mali broj zavisnika svojevolejno napuštalo podrum saluna „Zmajске leјdi”. Kada im je ponestalo novca, dobijali su zlatnu činiju, punu kineskog belog praha koji bi ih poslao na put bez povratka.

Obično, leševe je skupljao lokalni pogrebnik i to sporadično, za simboličnu cenu i sahranjivao u jami van grada. Ali, ja sam povremeno slao mog prosjaka da proveriti da

nije neko od mojih ljudi završio na gomili.

Telo mog vozača kočije bilo je bačeno u jamu pre nego što sam stigao lično da ga vidim.

Međutim, telo drugog vozača pronađeno je na vreme i dopremljeno je do mene. Na njemu su se videli tragovi užeta na vratu, člancima i ručnim zglobovima, a leš je mirisao ne samo na smrt, već i na opijum. Obe noge su bile otečene, a stopala u opekotinama – nešto tišim glasom završio je svoju priču Vang.

Znači, izgleda da su priče o odajama za mučenje ipak bile istinite, pomislio je Holidej. Ali, glavni zločinac nije bio Fetmen, kako su on i drugi mislili, već dama zvana „Zmajска leјdi”...

Prekid u isporuci nije donosio dobro Fetmenovim poslovima, što znači da su njih dvoje neprijatelji i ljuti konkurenti.

– Bez stabilnog izvora opijuma, ljudi su napuštali moje barove i salune i opijali se

kod konkurencije. Sve više barova se otvaralo, sa čistijim opijumom, dok sam ja primoran, čuveni Vang, da svakog dana smanjujem svoje već sve slabije zalihe. Žene su mi, takođe, bile problem, jer ih nije bilo dovoljno.

Uvek će biti zainteresovanih za moje žene, jer su tu kopači željni provoda između smena i najamnici raznih profila mada, oni nikad nisu imali mnogo novca.

Problem sa nedostatkom žena je, između ostalog, i što su ih ponekad prebijali, nekad toliko jako, da one nisu mogle da ustanu iz postelje narednih nekoliko dana ili čak nedelja. Zato sam preduzeo sve da pronađem lepe, mlađe žene, koje bi obavljale svoj posao za veću cenu i bolje, finije mušterije. Zabava koja se trenutno mogla dobiti kod mene, više se nije mogla meriti sa konkurencijom.

Fetmen nije bio siguran ni koliko dugo će još moći da opstane u poslu, s obzirom

da su povremeno nestajale i devojke koje je on nabavljao i uvodio u posao, razmišljao je Holidej.

Fetmen je bio prilično ubeđen da su njegove žene završavale u „Lotusu“, a da njegovu drogu prodaje neko drugi po gradu. Rekao je to Doku i problem je što to nije mogao da dokaže.

Nije video žene pre nego što su mu poslate, pa nije mogao znati kako one izgledaju. Isto je bilo i sa drogom... jedino što je znao je da je grad bio prepun opijuma, isto tako i da njemu upućene pošiljke nisu stigle.

– Hoću da znam šta se desilo sa mojim pošiljkama, mister Holidej. Hoću da sačekate sledeću isporuku na staciji u Bizbiju, pazite na mog čoveka i pobrinite se da svi stignu netaknuti.

– Šta ja imam od toga, Vang?

– Plaćiću vam dobro... veoma dobro.

Doku nije bilo stalo do novca, jedino je želeo da oslobodi devojkę i tako pomogne prijatelju. Osim što ga je zgražavalo ovo okruženje, do besa su ga dovodili otpaci ljudskog društva, banditi, ubice, droga i prostitucija... ali, morao je da oglumi hladnoću i nezainteresovanost kako bi došao do bilo kakvog traga o Širli.

– Šta je to što bi trebalo da uradim kako bi postao bogat čovek?

– Za tri dana trebalo bi da stigne pet žena i tovar opijuma. Hoću da idete kočijom sa mojim čovekom u Bizbi. Zatim, da čuvate pošiljku dok ne stigne do mene lično. Ako sve prođe kako treba, bićete bogat čovek dosta godina...

– Pošto trenutno nemam ništa pametnije u planu... prihvatam – rekao je Dok.

Istovremeno je primetio jedva čujno šuštanje zavesa u najudaljenijem kutku sobe i shvatio da ga neko posmatra i prisluškuje razgovor.

Pomislio je na trenutak da ode, povuče zavesu i razotkrije prisluškivača, ali je odustao od te ideje.

Bio je svestan činjenice da tajne ne postoje u kineskoj četvrti.

VI

Kem Dinen je još jednom pročitao telegraf koji je sadržao omrznuto ime njegovog neprijatelja, Doka Holideja a koji mu je tog jutra poslala lepa Lin Čung.

Bilo je samo pitanje vremena kada će dobiti vesti o njemu, pomislio je Dinen. Posebno što se na vreme pobrinuo da uništi ne tako davno pristiglu depešu koju mu je poslao šerif Vilijam iz San Antonija; u tom telegrafu piše da se Dok Holidej oslobađa svake sumnje i krivice...

Prethodnom depešom istog šerifa raspisana je poternica u kojoj je Džordžijanac optužen za ubistvo jednog stanovnika San Antonija i otmicu

jedne devojke. Tada je nagrada za njegovo hapšenje bila je veća nekoliko puta od uobičajenih.

Mister Džeri Valentajn, predsednik „Vels Farga“, je otvoreno pričao o njemu sa Dinenom i to ne tako davno. Dinenova obaveza je bila da obavesti najbližeg predstavnika „Vels Farga“ kada nađe Holidejev trag i da dalju potragu prepusti njima. On lično nije smeo više od toga, niti da se meša u njegovo hapšenje.

Ali Dinenov ponos i njegova goruća mržnja prema Džordžijancu bila je prevelika, do mere da je njegova lojalnost prema kompaniji bila u drugom planu.

Tri dana putovanja vozom iz Ostina i potom jahanja na konju od njihove kancelarije u Bizbiju do Tumbstouna, pomislio je. Bilo šta bi moglo da se desi dok ne stigne u udaljeni rudarski grad.

Ako bi kontaktirao ljude u Tumbstounu, pomislio je Dinen, mister Valentajn bi u

roku od jednog sata mogao saznati šta se događa. Dinen tada ništa ne bi mogao da uradi, sve bi morao da prepusti ostalim agentima koji takođe rade na ovom slučaju hapšenja Doka Holideja.

Ali, Holidej je morao biti njegov i samo njegov, jer ga je godinama provocirao svojim kicoškim izgledom, za kojim su žene ludovale. On ga je pre mnogo godina ponizio kao muškarca preotevši mu verenicu i otevši mu na prevaru veliku sumu dolara za kockarskim stolom.

Ubistvo „kralja revolveraša“ je postalo njegova opsesija, njegov razlog za život i smrt.

Dinen se vratio u kancelariju telegrafске službe, otvorio fioku sa dokumentima pod nazivom „arhiva“ i uzeo kopiju telegrama Lin Čung. Kada je telegrafski službenik otvorio usta da se usprotivi, Dinen je stavio prst na usta i izvadio jednu poveću novčanicu iz džepa.

Nakon kratkog osvrtnja i pogleda po okolini da bi se uverio da nema svedoka, službenik je saučesnički klimnuo glavom i preuzeo novčanicu.

Agent je napustio zgradu „Vels Farga” i produžio do „Western Uniona”. Neretko su agenti jedne kompanije koristili usluge konkurencije, jer je to omogućavalo veću sigurnost i tajnost njihovih operacija.

Poslao je telegraf sledeće sadržine: *„L Č pripazite na H... stop... nagrada je vaša... stop... i bonus kad ga uhvatim... stop... stižem u Tumbston uskoro KD.”*

VII

Mek Kejb je sedeo i zlovoljno ispijao svoje piće. Šank je bio lepljiv od prolivene krvi i alkohola, crn od tragova paljenja cigaretama i izbrazdan tragovima hiljadu noževa.

Priljavi pod bio je prekriven piljevinom, koja se već pre-

tvorila u gomilice zalepljene prolivenim pićem i telesnim izlučevinama. Dim je okruživao grupe ljudi koji su sedeli za rasklimanim stolovima i bacali novčanice, kovanice i karte nehajnim pokretima zglobova ruku.

Svega toga on i nije bio svestan, naprotiv, ovakvo odvratno okruženje je bilo deo njegove svakodnevice i dosadašnjeg života.

Jedina svetla tačka i nada za uzbudljivu i lepšu budućnost predstavljala je lepa i opasna Lin Čung. Uz nju je sve bilo moguće i dostupno; sva zadovoljstva maksimalna.

Mek Kejba je prosto opsedalo egzotično lice lepe Lin... Uspelo mu je samo jednom da provede strasnu i nezaboravnu noć sa Lin i od tada ne može da se oslobodi želje za njom i njenim čarobnim telom.

– Neka je nosi vrag – rekao je glasno dok je razmišljao o ženi koja ga je opčinila.

Mek Kejb nije imao nameru da se vrati u „Lotus”, bar ne nekoliko narednih dana. Njegovo poniženje u salunu Lin Čung bilo je još uvek previše sveže. Što je najgore, znao je da je ona, ako već nije bila posmatrač, bila sigurno obavještena o svemu što se dogodilo od svojih mnogobrojnih uhoda.

Uostalom, svakako ga ne bi pustili da uđe, izbacivači su ga sad poznavali i gotovo sigurno bi mu se smejali u lice ili što je još gore, „ljubazno mu pokazali vrata”, rekavši mu da nije dobrodošao...

Njegova mržnja prema Doku Holideju bila je ogromna i sveprožimajuća. On će ga pronaći i prisloniti mu revolver na leđa, ako bude morao. Možda sam kukavica, mislio je, ali sam lukaviji od tog kicoša.

Obišao je bolje hotele kao i najmračnije brloge Tumbstouna tražeći ga, mesta u koja su se čak i rudari plašili da zađu.

I pored toga, nije imao uspeha. Osmatrao je kuće koje su služile kao hoteli i opet nije našao nikakav trag – Holidej se nije tamo ni pojavljivao, niti prijavljivao.

Mek Kejb je napojio svoju mržnju sa još jednim gutljajem pića, ispraznivši čašu i ispruživši ruku prema boci. Ponestalo mu je mesta za traženje. Biće mu potrebna nečija pomoć, od nekoga sa vezama ili špijunima koji bi mogli nešto znati o kretanju Holideja.

Sigurno postoji cena koju će morati da plati, uvek je postajala za ljude kao što je on, ali znao je da će biti vredno toga.

Došlo je vreme da poseti Lin, i opet joj ponudi svoje usluge.

VIII

Vili Citjen je bio siročić i preživljavao je samo zahvaljujući svojoj oštroumnosti.

Vilijeva majka je bila Engleskinja, misionarka koja se zaljubila u njegovog oca, zgodnog i talentovanog slikara, Kineza.

Zahvaljujući svojoj majci on je znao dobro engleski, čemu je mogao da zahvali što je još uvek u životu. Njegove roditelje su trgovci ljudima na prevaru povelili na „Zlatnu planinu“, pod kojim je imenom Amerika bila poznata u Kini, obećavajući im zemlju i beskrajne mogućnosti.

Brod kojim su ih odveli u San Francisco samo se za nijansu razlikovao od brodova kojim su transportovani robovi crne kože iz Afrike. U toku dugog i mučnog putovanja Vilijeva majka se teško razbolela i mornari su je bacili u okean.

Vili i njegov otac su danima u toku daljeg putovanja bili u šoku. Ali, borba za sopstvene živote otupela je oštru bol u njihovim srcima.

Kada su konačno stigli u Ameriku, Vili i njegovog oca

prodali su jednoj železničkoj kompaniji, dok je otac potom poslat sa mnogim drugim radnicima na raskrčavanje puta za prugu.

Dečak je znao da će i na njega doći red. Pre ili kasnije, „belac“ će pokazati prstom na njega i da će ga tada poslati na liticu sa dinamitom na leđima.

Nekoliko puta je Vili video „belca“ kako pritiska paklenу kutiju spoјenu sa eksplozivom, dok se još svi radnici nisu sklonili na bezbedno mesto.

Znao je da će imati malu ili nikakvu šansu za preživljavanje ako tu ostane. Zato je prvom prilikom pobegao i obreo se u Tumbsounu, snalazeći se za hranu i smeštaj.

Nikada nije saznao šta se dogodilo njegovom ocu, ali što je više video i doživeo u ovom mučnom novom svetu, shvatio da je tako verovatno i bolje.

Vili je imao osećaj da uvek bude na pravom mestu u

pravo vreme, gde je novac menjao vlasnike i gde su se otkrivale tajne. Uvek je znao šta se događa i lako je pronalazio način da te informacije nekako unovči.

Takođe, u najsitniji detalj su mu bili poznati lavirinti i tajni prolazi koji su povezivali barove u kineskoj četvrti, kockarske rupe i okupljališta za ljubitelje viskija koji su cvetali u bezakonju rudarskog kampa, nazvanog Tumbstoun.

Bio je dovoljno blizu da čuje kada je Fetmen izložio Holideju svoju poslovnu ponudu. Takođe je uspevao da uđe i u „Lotus”, usput videvši ko ulazi i izlazi, kako se sklapaju poslovi vezani za „beli prah” i žene, pa čak i šta se događalo u privatnim prostorijama same gospođice Lin, da se tu pojavljivala „Zmajaska lejdi”.

Da, znao je šta se događalo u njenoj postelji od satena, kako su nesrećnici bili iskorišćavani i zlostavljani, posle čega bi nestajali bez traga.

Neka tela su izbacivali u nekorišćena rudarska okna, znao je i to. Drugi su, verovatno, bivali odvučeni van grada i ostavljeni da trunu na pustinjском suncu.

Još gora sudbina čekala je one koji su izazvali njenu ljutnju ili nisu uspeali da zadovolje njene potrebe. Nekoliko tela imala su opekotine na različitim mestima, svedočivši o njenoj surovosti. Ove žrtve izbacivane su na gomilu drugih iskorišćenih žrtava, koji su proveli svoje poslednje sate života u njenoj jazbini bez izlaza.

Ona je najgnusnija osoba u celom Tumbstounu i odgovorna je za stotinak surovih ubistava...

Poslednje što je iz potaje video je da su podrum saluna uneli žensko telo uvijeno u debelu zavesu... Video je da je devojka u pitanju, jer joj je za trenutak provirila duga plava kosa i znao je da je živa, jer je sama proturila ruku van po-

krivača, pokušavajući da ga skloni sa sebe.

Znao je sve to Vili i zato se čuvao njenog gneva i sklanjao joj se sa puta.

IX

Čovek iz Džordžije se okrenuo oko sebe dok je glavnom ulicom Bizbija jahao prema železničkoj postaji. Crni „kalifornija” šešir bacaio je duboku senku na njegovo blede, aristokratsko lice.

Žene i opijum, pomislio je Holidej. U svoje vreme, konzumirao je i jedno i drugo. Međutim, ovog puta nije na isti način gledao na situaciju. Sada je bilo nešto drugo u pitanju, devojka po imenu Širli Bejlis za kojom je tragao je bez svoje volje verovatno završila u jednoj od takvih jazbina i Dok se zakleo da će je pronaći.

Želeo je da je pronađe i živu i zdravu dovede u San Antonio ne samo zbog svog prijatelja šerifa, već i zbog njegove

sestre koja je zlom sudbinom u kratkom vremenu izgubila dvojicu odraslih sinova i supruga kojeg je obožavala. Preostala joj je još samo ćerka, Širli i, samo nekoliko meseci posle tragedije, i ona je nestala bez traga...

Razmišljajući o svemu tome, Dok je na svom vernom Migu i sa Vangovom kočijom u pratnji stigao na stanicu, svega nekoliko trenutaka pre nego što se voz pojavio. Znao je da je u isporuci trebalo da bude pet žena i jedan sanduk opijuma. Devojke i sanduk je trebalo da preuzme, i bezbedno doveze Vangu.

Čovek nikada ne može biti siguran kada su žene umešane, rekao je Vang, a Holidej je morao da se složi s njim, misleći pritom najviše na tajanstvenu i opasnu „Zmajsku lejdi” koju je spominjao Fetmen.

Vang je poslao još jednog Kineza kao obezbeđenje i pratnju sa zadatkom da čuva devojke i sanduk sa opiju-

mom. Holidej je trebalo u povratku da jaše na svom konju na puškomet od kočije.

Sa velikim oblakom pare i škripom kočnica, voz je stao ispred relativno nove zgrade koja je predstavljala železničku stanicu Bizbija.

Vrata su se otvorila i putnici su, uz žamor, počeli da izlaze iz vagona. Iz vagona koji je bio najbliže Holideju, istupio je jedan Kinez, iza koga se pojavilo nekoliko žena.

Dok su izlazile iz vagona i grupisale se na prašnjavom peronu, Dok je opazio da je bilo šest, umesto pet žena, kako mu je rečeno.

Nije iz daljine mogao da razazna likove, ali je bio razočaran kada je shvatio da su sve Azijatkinje i da se među njima nije nalazila oteta devojka.

Ipak, nije gubio nadu, neka-ko nejasno osećajući da je na pravom tragu nestaloj Širli.

– Zar ih nije trebalo biti pet?
– upitao je Kineza koji je došao sa njim. Na njegovo pita-

nje, Kinez je samo nezainteresovano slegnuo ramenima.

Holidej pomogao svakoj ponaosob da se smesti u kočiju i pri tom pokušao da im postavi neka pitanja...

– Gospođice, molim vas da mi kažete da li je sa vama bila jedna plavokosa i plavooka devojka? Platiću vam svaku i najmanju informaciju o njoj...

Nijedna žena mu, osim što su ga kratko pogledale, nije bila od pomoći. Mislio je, ako već oteta devojka nije među njima, možda ju je neka od njih videla ili čula nešto o njoj.

Međutim, dve devojke su bile toliko unakaženih udova, gotovo da nisu mogle ni da hodaju, jer su im stopala bila groteskno smanjena. On ih je podigao i smestio na njihova sedišta.

Sve devojke su ćutale, ne progovorivši ni jednu reč. Dok je tek kasnije shvatio i zašto.

One i nisu mogle da govore zato što im je jezik bio odsečen pri rođenju. To su im uradili sopstveni roditelji, da bi ih potom, povrh svega prodali kao robinje. Naime, ženska deca su bila nepoželjna jer nisu mogla da nastave porodičnu lozu i brinu se o njima u starosti.

Holidej je osećao, više nego što je opazio da je poslednja kojoj je pomogao da uđe, odavala drugačiji utisak. Bila je slično obučena kao i ostale, ali je imala dronjavi svileni šal prebačen preko glave tako da joj je skrivao gotovo celo lice...

– Gospođice...? – obratio joj se Holidej dok joj je pomagao pri ulasku u kočiju.

Nije ga ni pogledala, što je Doku bilo čudno, jer su ga ostalih pet devojaka gledale sa neskrivenim zanimanjem...

Jašući na svom konju iza kočije, Holidej je razmišljao o devojci koja je ušla zadnja

i sela na svoje mesto, okrenuvši glavu na drugu stranu.

Talas saosećanja sa tim nesrećnim devojkaama preplavio mu je dušu...

Rešio je i njima nekako da pomogne i spasi ih iz kandži Vanga Liena.

X

Lin Čung je kroz dronjavi, svileni šal pogledala u Doka kada je on pomagao ostalim devojkaama da se popnu u kočiju. Njen špijun iz Fetmenovih odaja nije pogrešio – u pitanju je isti čovek koga je videla u svom salunu „Lotus”.

U jednom trenutku shvatila je da je gledala u njega trenutak duže nego što je smela, jer je kockar osetio njen pogled na sebi i naglo se okrenuo prema njoj. Ona se još više pokrila šalom i brzo spustila pogled na prašnjavi drum. Napetost u njoj je rasla, dok je u narednih nekoliko sekundi obrtala pitanje u

svojoj glavi: Šta ako je Holidej nekako prepoznao?

Odahnula je kada je krajičkom oka videla da joj se Dok blago osmehnuo i kada je nestao njegov ispitivački pogled. Ni ne slutiš kakve planove imam za tebe, pomislila je zadovoljno.

Lin Čung je došla na ideju da se dočepa Holideja, i kada je saznala od svojih špijuna za novu Fetmenovu pošiljku, sinula joj je neobična ideja.

Presrela je voz jednu stanicu pre Bizbija, u pratnji jednog Kineza koji je bio slične konstitucije kao Fetmen. Čovek se predstavio čuvaru devojaka kao Fetmenov prijatelj, pokazao na ženu pored sebe, tvrdeći da je ona poklon za njega i naposljetku mu pružio papir sa nekim napisom na kineskom jeziku, koji je navodno potvrđivao istinitost njegove tvrdnje.

Čuvar je nakrivio glavu gledajući u papir i kad mu je Kinez pružio nekoliko novčani-

ca, čuvar je brzo pristao. Bilo je sve toliko jednostavno.

Zavukla je ruku u nabor svoje haljine gde je sakrila vrećicu praškaste supstance. Lepa Lin je samo čekala pravi trenutak kada će sadržaj te vrećice iskoristiti i tada će, konačno, ovaj opasno privlačni čovek biti njen... Bar na kratko... razmišljala je zadovoljna razvojem situacije.

Bila je uverena da će bez problema izvesti svoj plan, da će lako onesposobiti Holideja, kao i Fetmenovog vozača.

Uostalom, njen plan je bio savršen, jer je Kineza koji je bio u kočijama kao pratnja, već uspela da prevari tako što mu je dala da puši cigaru pomешanu sa opijumom. Uskoro će on utonuti u ništavilo i biti njena igračka.

Usput bi trebalo i da se pojavi naoružani bandit koga je ona unajmila – Mek Kejb.

* * *

Usijana sunčeva lopta sipala je jaru okomito na njih.

Vruć vetar je kao ogromna metla bacao pesak ispred sebe i zasipao točkove kola. Oni koji su mu bili izloženi, jedva su mogli da gledaju od peska koji im je stalno bacao u oči.

Mek Kejb je jahao pustinjom već nekoliko sati, ali podne je još bilo daleko. Ispred njega nalazio se oštri usek u stena-
ma. Zastao je i osvrnuo se oko sebe. Gospođica Lin je znala šta radi. Osim što je lepa kao anđeo, vrlo je pametna, razmišljao je Kejb...

„Prosto kao pasulj”, rekla mu je ona... „Ti ćeš stići do brdovitog prevoja pre kočije, pritajiti se, sačekati dolazak kočije i na moje naređenje pucati na vozara... A ja ću se već pobrinuti za Doka Holideja i onog bezveznjakovića Kineza iz pratnje...

– Mudra je i lukava, ta moja lepotica Lin... – rekao je Kejb glasno. – Zato smo kao stvoreni jedno za drugo... A kako zna da bude vatrena... Uz pomoć njenih veština i belog

dima, ume da me vine u nebesa... – razmišljao je dalje ushićeni Mek Kejb.

Pažljivo je osmotrio mesto koje je bilo kao stvoreno za zasedu. Sastojalo se od oblikih visokih stena koje su izgledale kao izrasle iz zemlje u uskom prevoju, nasadene s obe strane puta, sužavajući ga na taj način još više. Na sve strane su bile rasute gomile kamenja različitog oblika, a strane useka bile su okomite kao zidovi.

Put je vijugao s juga kroz oštru krivinu, zatim je dolazio kratki, jedva pedesetak metara dugačak deo, gde je put oštro skretao prema severozapadu, tako da je vidik na tom delu stalno bio zatvoren.

Sa mesta iza jedne oble stene, koju je odabrao za osmatranje, mogao je da vidi kočiju kada bude prilazila.

Vreme je proticalo beskrajno polako.

A onda odjednom, sasvim daleko u pustinji, otkri obla-

čak prašine koji je rastao, približavajući se kanjonu. Procenio je da će kočiji biti potrebno najmanje pola časa da stigne do klanca i prevoja, a možda i više.

Priljubio se uz stenu, vrelu od sunca i svu svoju pažnju usmerio na kočiju koja se kotrljala prema njemu. Na mestu kočijaša sedeo je jedan kosooki čovek koga je Fetmen angažovao kao vozača.

Pitao se šta se desilo sa Dokom, jer nije video da jaše ni iza ni ispred kočije kako je bilo dogovoreno...

On je gotovo sigurno morao biti, ako ne u kočiji zajedno sa gospođicom Lin i devojkama, negde u blizini. Ali nije hteo da puca u vozara dok mu njegova obožavana Lin ne da odgovarajući znak.

XI

Svet je bio ispunjen neprekidnom tutnjavom, koja se povremeno utišavala da bi onda postajala još jača. U

toj tutnjavi oko Doka se sve okretalo užasnom brzinom. Imao je osećaj kao da mora čvrsto za nešto da se uhvati i pridigne, ali u toj ludačkoj vrtešci njegove šake su stalno ostajale prazne.

A onda je vrlo polako njegov mozak počeo ponovo da funkcioniše. Tamni veo se razmakao ispred njegovih očiju i vrteška se polako zaustavila.

Jedino je bio svestan jakog bola u glavi. Kao da mu je u lobanji radila neka kovačnica i iznutra je mrvila na komadiće.

Holidej počeo da žmirka, pritiskajući prstima snažno očne jabučice u pokušaju da se izbori protiv bola i vrtoglavice.

Uskoro je postao svestan da leži na leđima, raširenih nogu, na krevetu, u potpunom mraku. Njegove ruke i noge su bile vezane svilenim nitima koje su završavale negde ispod ležaja u tami. Pokušao je, u naletu panike, da ih se

oslobodi, ali mu to nije polazilo za rukom.

Zaustio je nekoga da dozove, ali je svileni marama vezana oko njegove glave i usta ugušila njegov poziv za pomoć. Uskoro je uvideo uzaludnost njegove borbe i naterao sebe da se smiri i sačuva snagu za kasnije kada će već nešto smisliti.

Teškom mukom se prisećao događaja koji je prethodio njegovom sramnom i beznađežnom položaju u kojem se sada nalazio.

Negde na sat – dva jahanja do prevoja na putu, odjednom se kočija zaustavi i nagnu u stranu. Iz nje je izašla devojka umotana u svileni šal i pala pored kabine vozila.

Dok je dogalopirao do kočije, koju je video sa razdaljine na kojoj je jahao, žurno sišao s konja i sagnuo se brižno do devojke.

Imala je zatvorene oči sa dugim, crnim kao gar trepavicama, dok joj je nežno i prelepo lice bilo izrazito blede...

U padu joj je spao šal i otvorio joj se gornji deo svilenog kimona, otkrivajući Holidejevom pogledu savršeno bujno poprsje...

Kako je samo lepa, pomislio je on dok joj je jednom rukom pokrivao obnažene grudi, a drugom opipavao blede čelo. Za trenutak je osetio želju za tim telom, ali već u sledećem sekundu je prekoreo svoju mušku prirodu, sažalivši se nad sudbinom nesrećne devojke.

Sećao se kako ga je u jednom momentu pogledala usporeno podižući svoje duge trepavice... Delovala je nevino i izgubljeno dok nije uspevala da fokusira pogled i „zakuca” se u njegove zenice...

To je bilo dovoljno da sasvim padne pod njen uticaj i u trenutku izgubi urođene instinkte za opreznost i opasnost. Dok joj je ponudio svoju četuricu sa vodom koju je ona prihvatila i uzela u svoje ruke...

Sledeće što je usledilo je bilo presudno u Holidejovoj propasti...

„Proverite, molim vas...” ona je slabašnim glasićem zatražila i teškom mukom nastavila: „šta... šta je sa Kinezom... on je... nije mu dobro... onesvestio se...”

Dok Holidej se u istom trenutku pridigao i zakoračio u unutrašnjost kočije ostavljajući svoju čuturu u devojčinim rukama... Mora da je ona, dok je on proveravao šta je sa Kinezom i ostalim devojka, nekako stavila opijum u njegovu čaturicu...

Jer, poslednje čega se Holidej sećao je bilo da je ustanovio da su svi u vozilu živi, ali u različitim stepenima drogiranosti... zato je pomogao prelepoj devojci da se vrati na svoje mesto i odlučio da što pre nastave put. Zatim je potegao nekoliko gutljaja vode, zakačio čaturicu na sedlo i uzjahao svog vernog Miga.

Posle toga je nastupilo crnilo i ništavilo, razmišljao je

Dok i vraćao se u nimalo ružičastu stvarnost.

Piskavi glasovi dopirali su do njega iz tame, dok je slabo svetlo treperilo nekoliko koraka dalje i osvetljavalo nabore na zavesama. Zaveses se razgrnule i jedna oniža, starija Kineskinja dogegala se do kreveta na kojem je ležao noseći sa sobom gizdavo ukrašen fenjer.

Sagnula se ispod njegovog vidnog polja i spustila fenjer na mali sto pored kreveta. I onda se, isto tako tiho, povukla iza zaveses i malo kasnije ponovo pojavila noseći poveću porcelansku urnu; na njoj su bile iscrtane slike zmajeva koji su se kretali po zimzelelim šumama i azurno plavim jezerima.

Stavila je urnu preko male tegle. U mračnoj sobi, Dok nije mogao da razazna sadržaj tegle, ali nije ni morao.

Znao je da ga ništa lepo nije čekalo i još jednom je pokušao da se oslobodi veza, izvivši se koliko je mogao i

pokušavši da promrmlja nešto razumljivo kroz svileni povez na ustima.

Nema žena je zapalila šibicu i za trenutak je Dok mogao videti šta je radila. Prinela je plamen već polu-ugašenim komadima uglja, a drugom rukom izvadila malu lepezu iz haljine i lagano raspirila vatru. Očigledno zadovoljna obavljenim poslom, žena je nestala iza zavesa.

Na trenutke, nezdravi miris opijuma dopirao je do Holidejevih nozdrva. Disao je što je pliće i sporije mogao, iako je duboko u sebi znao da je to nemoguće i da je omamljivanje neizbežno. Okrenuo je glavu prema zavesi kada je ponovo jedna ženska osoba u dugačkom lepršavom kimonu nečujno skliznula u sobu.

Dok je razgoračio oči dok je pokušavao da razazna njen lik i onda je shvatio uprkos čudesnoj frizuri, neverovatnim zlatnim ukrasima i bojama na njenom licu i telu – bila je to Lin Čung, i upravo je ona

bila ta tajanstvena žena koju su zvali „Zmajska lejdi”.

– Sto mu đavol... – pokušao je da izusti gledajući u nestvarnu priliku pred njim.

Stajala je mirno neko vreme posmatrajući ga zainteresovano, zatim mu je razvezala svileni povez koji mu je pritiskao usta i zatim, dugme po dugme, polako raskopčala košulju fiksirajući ga staklastim, gotovo ludačkim pogledom. Lagano je prelazila rukom i povijenim zlatnim noktima preko njegovog torza, pažljivo procenjujući njegove izvajane grudi.

Čudno iskrivivši ramena, pustila je da joj svileni kimono klizne na pod. Ispred Holidejevih očiju je stajala najzgodnija obnažena žena koju je ikada video, čije se kao izvajano telo takođe presijavalo kao da je od zlata.

Ispružila je dugačku tanku ruku i prešla prstima preko njegovih grudi. Potom je zarila svoje nestvarno dugačke nokte u njegovu kožu, da bi

se povukla sa zadovoljnim smeškom na licu čim je vide-la odraz bola u njegovim očima.

Prišla je urni, prinela pisak prema svojim usnama i napu-nila usta i pluća dimom. Cr-nom sjajnom bojom namaza-ne pune usne su joj se polako razvukle u osmeh, a njene ta-mne oči zadobile su neki od-sutan izraz dok joj dim izvi-
rao iz nozdrva i između sitnih zuba. Tada se okrenula pre-ma Doku i ponudila mu pisak da povuče dim.

Uprkos Dokovim najvećim naporima, oči su mu se širom otvorile u, na trenutak ne-kontrolisanoj panici.

– Nee... – ali to njegovo „ne” je izašlo zajedno sa dimom kroz njegove usne.

Zmajska lejdi se popela na krevet, pa na kockara, da bi već u sledećem trenutku se-dela na njegovim grudima i kolenima mu čvrsto uklješti-la glavu. Levom rukom mu je zatvorila nozdrve, a desnom mu je duboko zadenula pisak

među usne i naterala ga da udahne opijumski dim. Po-
tom se posvetila uživljavanju nad Holidejovim vezanim i
bespomoćnim telom.

Poslednje sekunde svesnog stanja Dok je opet uspeo jedi-no da izusti – Neee...

XII

Vili je posmatrao kada su čoveka bez svesti odvukli kroz zadnja vrata u salun „Lotus” i skrivenim stepeni-štem ga spustili u podrum. Obično nije mario za sudbinu anonimnih žrtava, jer svaka-ko da nije postojalo ništa što je mogao da uradi za njih. Osim za onu devojkicu koja se nalazila u najmračnijem delu podruma...

Njoj je želeo da pomogne i tajno joj je davao da pije vodu... Verovatno joj je to i pomoglo da ostane u životu, a Vili je zbog toga osećao neki vid zadovoljstva.

Ali ovog puta, prepoznao je Mek Kejbovo lice crveno

od alkohola, belca koji ga je maltretirao one večeri u salonu „Lotus” kada ga je spasao lepo obučeni stranac.

Rizikovao je kad im se približio, ali je uspeo da vidi lice čoveka koji ga je spasao od Kejbovog maltretiranja, što je i bilo razlog zbog koga je odlučio da ostane.

Bilo je to lice onog stranca, Doka Holideja koji ga je zaštitio i kojeg je kasnije odveo do Vang Liena.

Odlično je znao šta je čekalo revolveraša, obzirom da su ga odneli u tajne odaje „Zmajске leјdi”. I znao je, iako ga nije bio briga za nesrećne sudbine ostalih žrtava, da ovog čoveka mora spasiti... a ako bude mogao i onu nežnu plavokosu devoјku.

Kada je sve utihnulo, posle nekoliko sati, polako i pažljivo je počeo da se šunja i provlači kroz lavirint zavesa koje su se nalazile ispod salona „Lotus”, pazeći da ga niko ne primeti.

Osećajući da vreme ističe, ako želi da izvuče živu glavu stranca, rizikovao je poživši kroz glavnu prostoriju koja je zaudarala, preskačući i izbegavajući omamljena tela koja su bila raštrkana svuda okolo. Bili su to muškarci i žene staklastih pogleda koji su ležali na prljavim, razbacanim dušecima. Ni jedna od tih prilika nije ni mrdnula, niti ga je primetila...

Naposletku, skupio se iza zavesе koja je zaklanjala pogled u privatnu prostoriju „Zmajске leјdi”, gde je kroz jednu rupicu ugledao stranca koji je bespomoćno ležao na krevetu. Video je da su mu zglobovi obmotani crvenim povezom i vezani za ivice kreveta. Trenutno nije bilo više nikoga u sobi.

Visoka keramička urna stajala je na stočiću blizu kreveta, sa dugačkim crevom koje je virilo ispod poklopca.

Na drugom kraju creva se nalazio pisak. Dečak je znao za šta je to služilo i znao je

da je čovek koji je bio vezan za krevet već bio omamljen povećom dozom droge.

Pod slabom svetlošću svetiljke pored kreveta, Vili je video Dokov opasač sa koltom čija se drška od slonovače belasala iz mraka, malo dalje u uglu prostorije. Pretstavljajući da bi Dokovo oslobađanje bilo nemoguće bez oružja, otrčao je do ugla, podigao opasač i poneo ga sa sobom u svoje skrovište iza zaves.

Sada je konačno mogao da ga oslobodi, ali, shvatio je da je bespomoćan bez noža. Svilene niti bili su jake i čvrsto vezane u čvorove.

Prokleo je sebe što je smetnuo s uma da ponese svoj nožić.

Vili je prešao prstima preko Dokovog opasača u potrazi za nečim što bi mu moglo poslužiti za sečivo, kad je konačno osetio kao žilet oštar nišan njegovog „kolta” i osmeh mu je obasjao lice.

Dečak je uhvatio kockarev pištolj i podigao ruku da razgrne zaves, ali je ostao skamenjen u trenutku kada je opazio „Zmajsku lejdi” kako ulazi u sobu i počinje da obleće oko nepomične prilike na krevetu.

XIII

Mek Kejb je bio već umoran od iskorišćavanja.

Mislio je da je Holidej njegov, kada je sjahao u dolinu i nedaleko od prevoja ga zatekao onesvešćenog, na mestu gde je i pao sa svog konja. Verna životinja je stajala pored svog gazde, gurkajući ga glavom i tiho njišteći.

Mogao ga je vezati i pustiti da umre od žeđi i opekotina na vrelom suncu pustinje. Mogao mu je izlomiti kosti i baciti ga živog u rupu, da pravi društvo vozaču kojeg je ubio pucajući u njega iz zasede i potom ga tu bacio.

Mnogi drugi strašni planovi i mogućnosti za Dokovu smrt

su obuzimali njegov frustrirani um, ali sve je bilo uzalud.

Morao je da poslušá zahtev Lin Čung i donese ga na svom konju i to živog... Nije hteo, u stvari, plašio se da izazove njenu tamnu stranu prirode, kada se ona pretvarala u izopačenu „Zmajsku lejdi”.

Nije nikad osetio na sebi njen zadah zla, ali je viđao kako su izgledale žrtve, tačnije ono što je od njih ostajalo posle njenog ludačkog pira.

Mada je znao je da će se ovaj zgodni kicoš dopasti njegovoj Lin i da će ga ona poželeći, nije mogao da joj se suprotstavi iako ga je razdirala ljubomora. Nakon što mu je Lin rekla da će Dinen, detektiv „Vels Farga” doći da pokupi Holideja i isplati nagradu, mislio je, da on neće ugroziti njegovo mesto kraj prelepe Lin i da će podeliti nagradu sa njim.

Ali uskoro je postalo očigledno da ona ima neke druge planove za Holideja. Imala ga je polusvesnog, vezanog

na krevetu u svojoj odaji za rituale i Mek Kejb je odlično znao kakva grozna sudbina ga očekuje.

Isto tako, osećao je da može da se pozdravi sa novcem od nagrade, jer ga Lin nikad neće pustiti.

Naravno, njemu je poklonila sve devojke iz kočije. Ali one su mu više predstavljale problem, nego što su vredele. Nije ih želeo za sebe, a nije ni želeo da se bavi njihovim podvođenjem...

Koliko ga je iskustvo naučilo, one koje nisu bile pretučene ili ubijene, bi nakon nekoliko nedelja jednostavno pobegle u nepoznatom pravcu. Uostalom, Mek Kejb je bio veoma zauzet čovek. Podvođenje je predstavljalo veoma naporan posao i zahtevalo je veliku posvećenost.

Zato je smišljao kako da dođe do ukradenog opijuma jer je znao da bogatstvo leži u njemu; lako ga je bilo prodati, a i još bi mnogo ostalo za njegovu ličnu upotrebu.

Ovo je već bila treća otmi-
ca za koju ga je angažovala
gospođica Lin i tačno je znao
gde je čuvala opijum – izme-
đu glavne prostorije ispod
saluna i prostorije u kojima
je održavala svoje krvave pi-
rove.

Bilo je vreme da se plan re-
alizuje. Mek Kejb se uputio u
kancelariju lokalnog agenta
„Vels Farga”. Dinen je treba-
lo da stigne danas sa name-
rom da uhapsi Holideja. Ako
se već nije mogao dočepati
Džordžijanaca, rešio je da će
uzeti nagradu za njegovu gla-
vu i usput ukrasti drogu od
Lin Čung. Tako će se najbolje
osvetiti ženi kojoj je želeo da
pokloni svoje srce i telo, ali
ga ona nije htela...

XIV

U početku, Dinenu je bilo
teško da poveruje u Mek Kej-
bove sulude tvrdnje.

– Holidej leži vezan u po-
drumu saluna „Lotus” pod

uticajem opijuma i sve je to
maslo Lin Čung?

– Upravo tako, mister – od-
govorio je samouvereno Mek
Kejb.

– Znate šta, mister, vratite
se u salun svojoj čaši viskija,
odakle ste i došli. Neću više
da časim ni časa, idem da po-
setim gospođicu Lin – rekao
je Dinen besno.

– Ali upravo je ona ta koja
ga je vezala, kad vam kažem
– reče Mek Kejb. – I ne veru-
jem da će mnogo toga ostati
od njega kada ona završi s
njim.

Nije ga poslušala, pomislio
je Dinen. Nije mogla da obuz-
da svoje ludilo i ostavi ga na
miru.

– U redu, Mek Kejb. Gde se
nalazi nalazi salun „Lotus”?

– Ne možete ući sami, nje-
ni ljudi ne puštaju agente da
uđu u podrum. Ja vas mogu
uvesti, ali želim nagradu kada
izvučemo Holideja odande.

Dinen je tiho opsovao. Sve
je isprva izgledalo tako jed-
nostavno, a sada je morao

da se poveri strancu, ne tako bistrog uma i još pristane da ga uvede u gnezdo uživalaca opijuma. Da li je sve to vredno toga da se konačno dočepa Holideja?

Zdrav razum mu je govorio da se okrene i vrati u Ostin.

Ali, deset dugih godina punih frustracije, neuspeha i sakupljajuće mržnje prema čoveku koji je uvek bio jedan korak ispred njega, je odavno pomutilo njegovo rasuđivanje, zatrlo opreznost i sa dozom arogancije se obratio pijancu – U redu, Mek Kejb, dogovorili smo se. Odvedite me do te vaše đavolje jazbine da ga uhvatimo konačno.

Mek Kejb se pobedonosno nasmejavao, okrenuo na peti i uputio prema salunu „Lotus”.

* * *

Što su bili bliže salunu, to je Dinena više podilazila jeza. Imao je osećaj kao da ih posmatra nekoliko hiljada oči-

ju, svaki njihov korak, dok su prolazili pored jedne kuće za drugom.

Dinen se povukao sa strane kada su stigli do saluna u čijem podrumu se navodno nalazio Holidej. Dva Kineza pozamašne konstitucije su se pojavila naizgled niotkud i stali da čuvaju ulaz.

Šta sad, pomislio je Dinen. Nakon kratke razmene reči, čuvari su se razmaknuli da ih propuste unutra. Ali su ih prethodno pretresli i razoružali.

Kako su zakoračili u tamu, Dinen je u trenutku shvatio da su u zamci. Više je čuo nego što je to osetio, dve ruke koje su se pojavile iz mraka da ga zgrabe i odskočio u stranu da ih izbegne.

Spasila ga je samo njegova brzina. Dinenov nagli skok iznenadio je napadača, a zatim ga je dokrajčio oštrim udarcem u stomak. Napadač je ostao bez daha i pao na podjeceći.

Mek Kejb je zakoračio preko praga i izvukao dugačak nož sakriven u njegovoj čizmi. Jednim brzim okretom, zario ga je duboko u stomak napadača koji to nije očekivao. Drugom rukom oteo je pištolj iz ruku čuvara dok je omlitavljeno telo još padalo.

Tada je Mek Kejb napravio fatalnu grešku. Ispalio je dva hica, po jedan u svakog stražara, čime je definitivno izgubio efekat iznenađenja.

Najednom se nekoliko Kineza stuštilo na njega, oborivši ga i udarajući ga sve dok nije utonuo u mrak izgubivši svest.

XV

Vili je video da se „Zmajaska lejdi” zamrzla u deliću sekunde osluškujući, ispustila cev nargile koju je pokušavala na silu da stavi u Dokova usta, skliznula sa kreveta pravo u svoju haljinu i nestala iza zaves.

Potom je odjeknuo pucanj iz pravca ulaza u podrumске prostorije.

Sada je pravi trenutak, pomislio je Vili. Skupio je hrabrost, zgrabio Dokov „kolt” i razgrnuo zaves.

Kao munja, Vili je pritrčao krevetu i oslobodio njenu žrtvu veza oštrim delom pištolja.

Holidej se na trenutak pro našao zbunjenim iznenadnim pojavljivanjem malog Kineza, ali mu je trebalo svega nekoliko minuta da se uspravi i razbistri misli. Stavio je opasač na sebe i okrenuo se prema Viliju, svom spasiocu koji ga je zgrabio za rukav i odvukao kroz jednu od zaves. Holidej se susreo oči u oči sa Kemom Dinenom, neprepoznajući ga u prvi mah.

Dve, tri dugačke sekunde, obojica su stajali u šoku, svega nekoliko centimetara udaljeni, piljeći jedan u drugog u opštem iznenađenju. Dok je reagovao prvi.

Posegnuo je za svojim „kol-
tom“, ali Dinen je bio brži. Od-
gurnuo ga je svom snagom.

Holidej se zateturio neko-
liko koraka unazad, uletevši
tako nazad u sobu u kojoj je
bio vezan, boreći se za ravno-
težu i pokušavajući da oslobo-
di svoj pištolj koji se zapleo u
zavesu. U svoj toj borbi, Dok
se zaneo i oborio nargilu.

Oblak dima se munjevitom
brzinom raširio po sobi, dok
se još vreo žar, rasuo okolo
i usput zapalio gotovo svaku
stvar i predmet koji je dodir-
nuo, jer je soba bila puna la-
kozapaljivih materijala. Pla-
menovi su počeli da kuljaju iz
najbližih zapaljenjih zavesa i
tkanina koje su ležale okolo.

Dinen je krenuo prema nje-
mu, ne razmišljajući o dimu
i plamenu koji je plesao po
sobi. Ništa ga više nije moglo
sprečiti da ga se dočepa. Bio
je samo jedan korak od Holi-
deja kada je kockar uspeo da
oslobodi revolver.

Ali Holidej nije povukao
oroz. Imao je savršeno oprav-

danje i priliku da se reši čo-
veka koji ga je toliko godina
proganjao i koji je toliko očaj-
nički priželjkivao njegovu
smrt.

Ali ovaj revolveraš to nije
mogao, jer čovek ispred nje-
ga nije bio naoružan. Umesto
toga, podigao je pištolj visoko
i njegovom drškom udario Di-
nena u slepoočnicu. Kem se
istog momenta sručio na pod
i ostao tako onesvešćen.

Dok je imao svega nekoliko
sekundi da donese odluku.
Dim i vatra će uskoro biti ne-
izdrživi. Zato je podigao one-
svešćenog Dinena na svoje
rame i okrenuo se da potraži
Vilija.

– Vili, Vili gde si nestao?—
povikao je iz sveg glasa.

Vili je provirio iza jedne još
nezapaljene zavesе i uhvatio
Doka za ruku.

Počeo je da ga vuče u su-
protnom pravcu od izlaza...

– Ti, ludi dečake! Znaš li ti
uopšte gde je izlaz? – povikao
je Holidej teško dišući.

– Dodite... tu je jedna devojka... moramo i nju da spasemo – odgovorio mu je Vili, još odlučnije povlačeći Holideja.

Čim je zakoračio iza jedne zavesе, ugledao je devojku vezanu za krevet na sličan način kako je i on donedavno bio vezan. Nije je mogao prepoznati, jer je prilika koja se nalazila na krevetu izgledala samo kao senka osobe, izgladnela i izmučena, ali Holidej je znao da je pronašao Širli Bejlis.

Čim je ugledao, u nekom čudnom, neprirodnom položaju, Dok se zgrozio i na trenutak zatvorio oči, shvatajući da izglednjivanje očigledno nije bilo jedino što je sirota devojka pretrpela.

Kockaru zaista nisu bile strane scene mučenja, terora i smrti, ali ga je ova slika pogodila pravo u srce. Nije mogao da shvati kako je jedno ljudsko biće bilo u stanju da dovede jednu nevinu devojku u takvo stravično stanje.

Prišao joj je polako i kleknuo pored nje, sa izrazom

bola i saosećanja na licu, koji ona nije mogla da razabere.

Pogledala je u njega uspaničeno, ne znajući da li će je oni odvesti na sigurno ili u sigurnu smrt.

– Nemojte se plašiti Širli, mi smo tu da vas spasemo – rekao je Dok umirujućim glasom.

Potom ne spuštajući telo onesvešćenog Dinena, dodao je kolt Viliju koji je oštricom nišana prerezao svilene veze na devojčinih zglobovima. Rekao joj da se osloni na njegovo rame, jer je video u kakvom su stanju bila devojčina stopala. Jedva je hodala, ali ju je nalet adrenalina naterao da brzo krene.

U zadnji čas, pre nego se glavni hodnik pretvorio u neugasivu buktinju, napustili su podrum, jezivo gnezdo „Zmajske lejdi”.

XVI

Holidej je jedva izašao na ulicu pod teretom Dinena

onesvešćenog tela i delimično noseći izmučenu devojkicu u drugoj ruci. Bez svesrdne pomoći svog malog spasitelja ne bi uspeo da ih izbavi...

Izvukao je agenta „Vels Farga” na sigurnu udaljenost od vatre i potencijalnih napadača i spustio ga na prašnjavi put ulice.

Iz obližnjih kuća su se čuli povici i video je ljude koji su trčali prema njima... Znao je da će ukazati potrebnu pomoć Kemu Dinenu, ali nije hteo njega i Širli da neko vidi... ne sada... ne još...

– Hej, a gde je Vili nestao? – upitao se glasno Holidej.

– Hej gazda, ovamo!

Holidej se okrenuo i ugledao Vilija, skrivenog od pogleda u uzanom prostoru između straćara. Osvrnuo se, da se uveri da ljudi još nisu dovoljno blizu, i krenuo zajedno sa Širli u naručju prema Vilijevom skrovištu.

– Vidi, gazda, šta ja imam! To sam tu našao – dočekalo ga je dečije ozareno lice.

* * *

Kema Dinena je probudio žamor nerazgovetnih glasova, dok mu je par kosih očiju uplovio u vidno polje. Ležao je na prašnjavoj ulici, a sveži noćni vetar mu je hladio povređenu slepoočnicu gde ga je Dok udario.

Gust dim se nadvio nad ostacima „Lotusa” i podrumske jazbine „Zmajске lejdí”. Polako mu se pamćenje počelo vraćati.

Trčao je kroz mračni i zaigušljivi lavirint, naleteo na omraženog Holideja, pa udarac u glavu usred dima i vatre.

Shvatio je da je postojao samo jedan čovek koji ga je mogao spasiti od sigurne smrti. Plamen koji je još uvek mestimično izbijao iz ostataka „Lotusa” bledeo je u poređenju sa stihijom pomešanih osećanja, lične sramote i zahvalnosti čoveku koji ga je spasao.

Taj osećaj izjedao ga je u potpunosti.

Dinenu je do pre nekoliko časova jedina svrha postojanja bila ta – da uhvati i ubije Holideja, po svaku cenu.

– Do sto đavola – opsovao je Dinen priznavši sebi da više ne može da ostvari svoju dugogodišnju opsesiju, da se osveti Doku Holideju.

Kako bi uopšte čovek mogao ubiti svog spasioca, kolika god mržnja prema njemu bila? Kem Dinen je možda bio osvetoljubiv, ljubomoran i zadojen mržnjom, ali nije bio čovek koji bi mogao nekoga hladnokrvno da ubije.

Konačno je shvatio i priznao sebi nešto što je znao od samog početka. A to je da je njegova verenica Moli zapravo sama otišla Holideju u naručje, krijući da je verena. Isto tako, priznao je sebi da ga je u poštenoj igri za kockarskim stolom pobedio i služio osvojen novac.

Potom je odjahao u Bizbi i zaputio se pravac u kancela-

riju „Vels Farga” da pronade poternicu na kojoj je Dok Holidej bio optužen za otmicu i ubistvo. Čim ju je našao, istog trenutka je pocepao.

Začudeni službenik ga je ponovo začuđeno pogledao i taman kad je, kao i ranije, zaustio da se usprotivi, Dinen je rekao – Sve je u redu. Ovo što sada je ispravno.

I opet mu je tutnuo novčanicu u džep, na šta je službenik samo slegnuo ramenima i potapšao se po džepu.

Žurno izašavši iz kancelarije, uputio se da pošalje telegraf predsedniku „Vels Farga”, Džeriju Valentajnu, sledećeg sadržaja: *„Dok je nevin... stop... Postoji dokaz... stop... Stižem prvim vozom... stop... Sve ću objasniti... stop.”*

XVII

Mek Kejb se probudio, mada su mu crni prameni ništavila još uvek mutili razum. Pokušao da je ustane, ali su mu udovi bili bolno vezani za ko-

čiće zarivene duboko u tvrdi pod.

Gruba tkanina mu je bila zaglavljena u ustima. Svega toga postajao je postepeno svestan, a sa shvatanjem svog položaja osetio je jak strah koji je prerastao u paniku kad se ispred njega pojavilo iskrivljeno lice ludačkog pogleda.

— Lin? Lin, ljubavi, zašto sam vezan? Hajde draga, oslobodi me, molim te!

Očigledno je da ga Lin više ne gleda kao saradnika, svoju desnu ruku i da se ni ne seća njihovog razmenjivanja nežnosti... Shvatio je da se ona ni ne seća da se zove Lin Čung.

Ona je sada nosila zlatnu masku „Zmajске leјdi“, doduše ponešto joj je nedostajalo od svih ukrasa, što je bilo još gore po mene, jer je postala to i u svojoj glavi, pomislio je u očajanju Mek Keјb.

Lice „Zmajске leјdi“ mu je uplovilo u vidno polje. Gledala ga je ludim staklastim

pogledom neprirodno raširenih zenica. On je pokušao da skloni svoj pogled, plitko dišući zbog rastućeg straha.

Pogledao je na stranu i video pored njega, da gori gomila užarenog ugljevlja iz koje je virio njegov sopstveni nož, čija se oštrica ugrijala do usijanja.

Biće to ritualno žrtvovanje. Spora smrt, nastupa usled hiljadu posekotina užarenog noža, a svaki pokret prati udisanje opijumske pare iz piska nargile.

Jedino što ga je tešilo je to što je znao ceo proces — da će mu droga otupeti bol koji će uslediti...

XVIII

Vili je, stojeći u mračnoj ulici iza nekadašnjeg saluna „Lotus“, pokazao Holideju i Širli neki predmet koji je svetlucao zlatastim sjajem.

— Zlatni zmajev rep, to je ukras iz kose „Zmajске leјdi“ — rekao je Dok prepoznavši

predmet u koji je gledao dok je bio izložen ritualnoj torturi...

– Ima još toga ovde dole – Vili je pokazivao rukom na nekoliko ostataka oštarih kandži koji su bili od zlata...

– Očigledno je Lin Čung ovuda pobegla pre požara – zaključio je Holidej i pre nego što je nastavio da prati tragove, zatražio je od Vilija da odvede devojkicu do mesnog doktora i tamo sačekaju njegov povratak...

Pažljivo prateći trag Lin Čung, Holidej je uočio još nekoliko tragova koji su se ukrštali sa njenim... Zastao je za trenutak da razmisli i okrenuvši se oko sebe, shvatio je da je na domak kineske četvrti...

Iz jedne uzane uličice se pojavila ogromna senka nekog čoveka. Dok je odmah znao da je to Fetmen...

Dok mu je prilazio Holidej ga je čekao sa rukom na dršci od kolta. Nije znao tačno

šta treba da očekuje od ovog čoveka.

– Hteo bih da vam se zahvalim i da vam platim kako smo se dogovorili... Zahvaljujući vama, moj biznis će opet da procveta, sada kada više ne postoji „Lotus” – rekao je Vang Lien stavljajući svoju ogromnu debelu šaku Holideju na rame.

Holidej je ćutao ne znajući šta da mu kaže... odjednom se setio...

– Ne treba da mi platite... pomozite mi da nađem Lin Čung i bićemo kvit.

– Ako tako želite, znam gde bi mogla da bude i odvešću vas tamo...

Uskoro su se našli pred jednom stračarom koja se ni po čemu nije razlikovala od ostalih u tom delu kineske četvrti.

Oprezno gurnuvši vrata Fetmen je propustio Doka prvog da uđe... Zašavši kroz splet nekakvih sklepanih hodnika došli su na domak veće, sa nekoliko sveća osvetljene

prostorije i zastali zamrznuti užasom koji su ugledali.

Mek Kejb je bio razapet, iskasapljenog tela, vezan za kočice zakucane u zemljani pod. Bio je sav u lokvi krvi, ali je još uvek, besan zbog svoje nemoći, gledao u svog dželata, Lin Čung. Ona, naga i sva zlatasta, sa ukrasima „Zmajske lejdi” sedela je na njemu opkoračivši ga, fiksirajući ga pogledom... U ruci je držala usijani nož kojim je krenula da zaseca desnu ruku Mek Kejba.

Dolazak Doka Holideja i Fetmena ih je trgao oboje...

Nju je panika i želja da pobegne koštala neopreznog trzaja nožem, kada je slučajno presekla svilu kojom je bila vezana desna Mek Kejbova ruka. On je to iskoristio i brzinom ranjene pume zgrabio nož iz ruke „Zmajske lejdi”.

Sa ludačkim sjajem u očima i osmehom na usnama, zario je nož u grudi svojoj mučiteljici... Ona se napola okrenula, uhvativši dršku noža koja je

virila iz grudi, na trenutak sa nerazumevanjem pogledala u pridošlice i pala sa kreveta.

To je bilo i zadnje Mek Kejbovo ubistvo, jer je on, zadavši joj smrtonosni udarac poslednjim atomom snage, pao nazad na krevet i ostao da zuri u prazno... Život kao da je istekao iz njega zajedno sa životom Lin Čung.

Dok i Fetmen su bili samo posmatrači ove drame i neverovatnog, ali pravednog završetka jedne opake lude žene i njenog pomoćnika...

XIX

Holidej je držao Širli za nežnu ruku i pogledao u doktora... – Znači doktore Karson, nema težih povreda?

– Fizički, njen organizam je zdrav... tu i tamo na telu ima po koju modricu i ogrebotinu. Sve sam ih očistio i dezinfikovao. Za njenu psihi ne garantujem. Do sada nije progovorila ni jednu reč. To je verovatno zbog šoka koji

je doživela, a možda i opijuma kojim su je omamljivali... – rekao je doktor Karson, gledajući naizmenično u svoje beleške pa u Holideja.

– Biće joj potrebna nega, nežnost, podrška, kako bi ponovo osetila poverenje i sigurnost... Dao sam joj da popije mleko sa blagim sredstvom za smirenje. Posle izvesnog vremena, siguran sam da će se vratiti u normalu i ponovo pričati.

Za momenat, Dok je pretrnuo misleći da su devojci odsekli jezik. Kao da je pročitao njegov strah, doktor Karson je rekao – Nema vidljivih povreda u ustima i u grlu, tako da budete bez brige, mister Holidej. Nego dodite da i vas pregledam, ne izgledate baš dobro.

Dok je samo odmahnuo rukom i objasnio doktoru – Uveravam vas da to nije potrebno. Znam ponešto o obrađivanju rana i sve sam ih sredio... hm... dezinfikovao, da budem iskren – viskijem. Nemam ni

ja ozbiljnijih povreda. Najviše mi je povređena sujeta i ponos, ali i to će doći na svoje, kad prođe dovoljno vremena.

Nikada to neću moći zaboraviti, siguran sam. Do kraja života će me pratiti jezive scene doživljenog rituala u gnezdu „Zmajske lejdi“, pomislio je, ne izgovorivši glasno te dve zadnje rečenice.

– Hvala vam doktore Karson. Potrudicu se da gospođicu Širli vratim njenoj majci na negu. Kada sam javio njenom ujaku, šerifu Vilijamu i njenoj majci da sam je našao, poludeli su od sreće i jedva čekali da je vide. Jedina nevolja je što smo dosta udaljeni od San Antonija, pa će povratak trajati danima... Međutim, daću sve od sebe da je zaštitim od bilo kakvih nevolja u toku putovanja...

Zaštitnički je obgrlio Širli koja je gledala pred sebe zgaslim pogledom...

– Da, umalo da zaboravim... mozak mi još ne radi normalno. Doktore, koliko treba da

platim za Širlin pregled i lekove?

– Ne treba ništa! Mister Vang Lien je zahtevao da izmiri sve troškove i obezbedio vam je plaćene sobe u udobnom hotelu, u blizini moje kuće... Insistirao je da plati sve vaše račune do sada, kao i one, koje ćete još napraviti za vreme vašeg boravka u Tumbstounu... – rekao je sa smeškom na usnama, prateći ih do vrata.

Izlezeći iz kuće doktora Karsona, Holidej je brižno pogledao u devojkicu. Bila je i dalje nema i pratila ga je kao marioneta – bez otpora i suvišnih pokreta.

– Hajde draga devojkicu, idemo konačno da se naspavamo prirodnim snom... Znam kroz kakve si grozote prošla, ali nemoj se više plašiti. Bezbedna si sa mnom... Od sada ću ja paziti na tebe i ne sme da ti nedostaje dlaka sa glave.

Nežno je prešao svojim dlanom po devojkicinom kosi, zatim

joj je obgrlio ramena i poveo prema hotelu...

XX

Sunce je bilo već visoko kada se Holidej probudio sledećeg dana. Za trenutak nije znao ni kako se zove ni gde se nalazi. Osetio je talas nadolazeće panike, ali počeo mu se bistriti um i vratilo mu se sećanje.

Živ sam i slobodan... to je stvarnost! Isto tako je stvarno da više nije živa izopačena Lin Čung, pomislio je sa olakšanjem i glasno rekao – Ovo je početak novog dana i novog poglavlja u mom avanturističkom životu. Vreme je za ustajanje!

Senka tuge mu je pomutila sreću i optimizam, jer se setio da mu je njegov verni Mig ostao u pustinji i otad ga više nije video.

Kada se okupao, obrijao i svoje nekad elegantno odelo koliko toliko doveo u red, požurio je do Širline sobe...

Tiho je pokucao na njena vrata i znajući da mu ona neće odgovoriti, polako je ušao.

Zastao je na trenutak ugleđavši je kako sedi, njemu leđima okrenuta i gleda kroz prozor na ulicu.

– Dobro jutro, Širli. Kako si, da li si spavala? – upitao je tihim, nežnim glasom.

Na njegovo iznenađenje, ona se neznatno okrenula prema njemu i samo klimnula glavom, ne progovarajući.

Kada joj je prišao, opet je pomilovao po zlatastoj kosi, koju je začesljala, iako se videlo da joj je potrebno pranje.

Haljina joj je bila iscepana na dosta mesta, ali je ona, zaključio je, pokušala da se uredi. To je dobar znak, pomislio je Dok sa radošću.

– Sada ću otići da nam nešto donesem za jelo, pa ćemo se posle prošetati do jedne lepe prodavnice i nabaviti pristojnu haljinu za tebe i odelo za mene. Naravno, samo ako se slažeš...

Opet je ravnodušno klimnula glavom i Holidej je raspoloženo krenuo da ispuni ono što je predložio.

* * *

Prošlo je nekoliko dana kada je Holidej ocenio da se Širli dovoljno oporavila i kada je odlučio da odjašu do Bizbija i tamo uđu u voz koji bi ih odneo do San Antonija.

Još uvek nije progovarala, ali je sve češće i slobodnije gledala Holideju u oči kada joj se obraćao. Na njegova pitanja je i dalje odgovarala klimanjem glave... Čak ga je jednom sama uhvatila ispod ruke kada su prelazili ulicu.

Nekoliko puta su sreli malog Kineza, Vilija, i u njegovom društvu joj se pogled još više odleđivao, iako joj je lepo lice i dalje ostajalo ozbiljno.

Mogao je da se kladi, da je u njenim očima video i topli sjaj simpatije za Vilijevo izmotavanje i ludiranje kada su zajedno provodili vreme.

U svojim laganim šetnjama, slučajno su naišli na zgarište bivšeg saluna „Lotus”. Holidej je prvi primetio avetinjske ostatke zgrade.

Kroz njega je prošla jeza, ali je brzo reagovao, zaklonivši joj pogled na zgradu, ne dozvolivši da i Širli to vidi. Podsećanje na nedavne tragične događaje, moglo je biti kobno za njen uspešan oporavak...

Brzo je pogledao u Vilija i pokazao mu glavom na zgarište, potom na Širli. Kako je Vili bio veoma bistar, odmah je shvatio i počeo da se glupira, privlačeći svu Širlinu pažnju na sebe.

Incident je bio za dlaku izbegnut zahvaljujući brznoj reakciji obojice.

Inače, doktor Karson i njegova žena su odlučili da usvoje snalažljivog, pametnog Vilija i omoguće mu da ide u školu u Bizbiju...

Doktor Karson je ocenio da će mu trebati pomoćnik koji će jednog dana moći i da ga nasledi, obzirom da on i nje-

gova žena nisu mogli da imaju dece. Vili je sa radošću i sa zahvalnošću prihvatio sve što su mu nudili ovo dvoje plemenitih ljudi.

Dok Holidej je bio zadovoljan, jer od sve one grozote koja ih je okruživala u prvim danima boravka u Tumbstounu, nije ostalo ni traga...

Fetmen je, pošto je platio sve njihove troškove, kao i nabavku nove garderobe za njega i Širli, došao do Holideja u hotel, pokucavši na vrata njegove sobe.

– Obavestili su me da sutra u zoru krećete za Bizbi... I dalje nema tajni u Tumbstounu... – ogromni čovek je napravio je kratku pauzu i nasmejao se. – Došao sam još jednom da vam zahvalim. Vi ste neverovatno hrabri i pouzdani. Voleo bih da pristanete da radite za mene. Imali biste sve što poželite, ali znam da nećete... to nije pravi posao za vas. Zato želim da se oprostim od vas i da vam još jednom kažem da ću se potruditi

da moj biznis bude na nivou, sa pristojnom klijentelom i devojkama koje će zarađivati, i niko neće smeti da ih tuče i maltretira...

Za sve to vreme Holidej je ćutao i zainteresovano gledao u Vang Liena za kojeg je mislio da je najgnusniji čovek u celom Teksasu... Međutim, ispostavilo se da nije tako. Ovaj debeljko je ipak imao neka osećanja i bar malo savesti...

– U konjušnici, pored vašeg konja naći ćete i jednu mirnu kobilu za mis Širli. To je moj poklon devojci koja je na silu i prevaru ovamo dovedena. Srećan put vam želim...

– Moj konj? Odakle vama moj konj? Mislio sam da je izgubljen u pustinji...

– Vaš konj je, verovali ili ne, izgleda pratio vaš trag do grada, jer sam ga pronašao ispred saluna „Lotus”. Tada sam ga ja uzeo, smestio u konjušnicu, gde se i sada nalazi. Za ne poverovati je koliko vam je konj veran!

Fetmen nije čekao da mu Holidej nešto kaže, već se okrenuo da ode.

– Mister Vang! Hvala – Dokov glas ga je za trenutak zaustavio na vratima. Okrenuo se polako i pogledavši u njega samo se nasmejavao i klimnuo glavom.

– Šta je ovo bilo? Svi loši postaju bolji! – zaključio je zadovoljan završetkom avanture sa čuvenim Fetmenom. Bio je posebno srećan zbog saznanja da mu je konj živ i da će ga ponovo jahati.

Iako nije odobravao prljave poslove koje je radio Fetmen, bio je svestan da nije mogao sam da iskoreni tu vrstu zla. Nadao se da će debeli Kinez zaista i održati svoju reč.

XXI

On i Širli su jahali sporo prema Bizbiju. Nije želeo da joj put bude prenaporan, pa su pravili česte pauze u improvizovanoj hladovini koju

je Holidej pravio pomoću svog ćebeta...

Stigli su u sumrak u Bizbejn i iznajmili hotelske sobe da se odmore i sačekaju sutrašnji voz koji bi trebalo da ih odveze do san Antonija...

Dok Holidej nije komentarisao devojčine sve blaže i nežnije poglede koje mu je upućivala...

Takođe, sve češće ga je sama hvatala za ruku, vidno se osećajući prijatno i spokojno u njegovom društvu...

Jadna, draga devojka, pomislio je dok je ljubio u kosu pred spavanje.

– Laku noć, draga... lepo spavaj i odmori se... Ujutro započinjemo dug i naporan put. Za par dana ćeš videti svoju majku – rekao je meko, gledajući njeno ozbiljno lepo lice.

Nemalo se iznenadio kada ga je ona zagrlila i tiho progovorila – Ostani noćas sa mnom.

Nije komentarisao to što je konačno progovorila i na-

ravno da je ostao, ali ne kao njen ljubavnik, već kao brat, zaštitnik...

Celu noć nije oka trepnuo, bolno svestan svoje želje i njenog primamljivog zgodnog tela... Ni za kakvo blago na svetu ne bi prokockao ukazano poverenje. Zato je samo brinuo da li joj je udobno i da li je dobro pokrivena, osluškujući njeno ravnomerno disanje... I bio je srećan tu noć, kao nikad do sada.

* * *

Voz je ulazio u stanicu sa svim onim pratećim zvucima, parom i dimom... Sada im se, Doku i Širli činilo da su to najlepši zvuci koje su čuli u poslednje vreme.

Dok Holidej je bio obučen u odelo dugih peševa, imao je snežno belu košulju i kao vino crvenu kravatu. Na glavi mu je bio crni „kalifornija” šešir. U jednoj ruci je držao povodac rasnog konja koji je mirno stajao iza njega.

Bio je elegantan i samouveren kao i uvek.

Pored njega je bila devojka u lepoj plavoj haljini sa plavom kapicom na glavi, iz koje je izvirio jedan nestašni uvojak plave kose.

Bili su lep par. Ko ih nije poznavao rekao bi da su zaljubljeni jedno u drugo i nikad ne bi mogli da pretpostave kakve su strahote preživeli u ne tako davnoj prošlosti.

Držeći se za ruke, prišli su vagonu, i onda ju je on nežno podigao i smestio u vagon... Potom se vratio do svog konja, potapšao ga po sapima i rekao – Hajde, verni moj druže da i tebe smestim u voz... Biće ti udobno i imaćeš dovoljno sena do San Antonija.

Konj kao da ga je razumeo, kratko je zarzao i pošao za svojim gazdom prema vagonu za prevoženje konja.

* * *

U toku putovanja Širli je polako počela da prepričava

kako je ustvari zapala u nevolju koja ju je skoro koštala života...

Nekoliko dana pre otmice upoznala je jednu izuzetno elegantno obučenu crvenokosu ženu koja je rekla da se zove Loren Dajmond.

Žena je bila nešto starija od Širli i jako druželjubiva. Bila je odsela u hotelu pored radnje mešovite robe u kojoj je Širli radila, pa je često srećala... čak i do nekoliko puta dnevno... Rekla joj je da je pevačica i da je nastupala u mnogim gradovima... Pomenula je Bizbi i Tumbstoun...

Lako su se sprijateljile i onda ju je Loren pozvala da je poseti u hotelskoj sobi da joj pokaže kostime u kojima nastupa. Haljine i kostimi su bili zaista lepi i onda joj je Loren ponudila šolju čaja...

– To je bilo i poslednje čega se sećam... Prvi put posle toga, sam postala svesna kada sam se na trenutak probudila u kočiji sa još nekoliko žena... Kasnije sam videla

da su sve bile Azijatkinje... Tada sam čula razgovor voza-
ra i još jednog čoveka... i sve
mi je postalo jasno – rekla
je Širli zamišljeno gledajući
kroz prozor voza.

– Već sam video tu ženu ra-
nije. Mislim da znam o kome
pričaš, ali sam mislio da se
bavi kockanjem...

– Taj čovek je bio zadužen
za vrbovanje žena voljnih na
prostituciju... Loren je u stva-
ri bila prostitutka za bogate i
povremeno bi navodila mla-
de žene da joj se pridruže...
Dobila je veliki novac od tog
čoveka za mene...

U početku nisam ni shvata-
la gde sam dospela i šta me
očekuje. Bila sam vezana i
drogirana u kočiji sa još ne-
koliko žena kada su nas na-
pali banditi. Ubili su vozara i
zarobili tog čoveka.

Devojke su dopremili u sa-
lun „Lotus” i one su radile
svoj sramni posao. A ja to ni-
sam htela, pa sam pokušala
da pobegnem...

Uhvatili su me i mučili u
podrumu saluna... „Zmajsku
lejdi” sam videla tek posle
nekoliko dana boravka u po-
drumu... Izvodila je nešto
nalik na ritualni ples kada
su je prekinuli, rekli joj da je
stigao čovek koga je tražila i
ona je tada otišla ostavljajući
me vezanu na krevetu... Za-
hvaljujući tome sam živa...

– Ja znam i zašto je tada
prekinula svoj jezivi ritual...
Otišla je mene da špijunira...
Video sam nečije zlo oko koje
me je posmatralo kroz prorez
u zavesi u „Lotusu” i sad mi
je jasno da je to bila ona. Ve-
rovalno su joj rekli da sam
stigao u salun i da se raspi-
tujem za Fetmena. Tada sam
mislio da te je Fetmen oteo i
da je on glavni krivac za tvoj
nestanak... Ispostavilo se da
nije sve baš tako i da nisi za-
tvorena kod njega... – Zavr-
šio je Dok umesto Širli njenu
tužnu priču...

– Draga Širli, posle svega,
važno je da je to sada deo

prošlosti... Polako će vreme otupeti bol i sećanja...

Mogao bih lako da se zaljubim u ovu ljupku devojk, pomislio je Holidej dok je proučavao njeno lepo lice. Ali je to bilo nešto čega se istovremeno i veoma plašio.

Podigla je glavu i zagledala se u njegove oči kao da je znala šta je pomislio. Ponet osećanjem sreće, uhvatio je njeno lice i približio svoje... nežno je poljubio njene pune usne koje su ga podsećale na ružin pupoljak.

Ona mu je vatreno uzvratila i utonula u njegov zagrljaj.

XXII

Kompozicija se konačno zaustavila ispred stanične zgrade u San Antoniju. Dok Holidej je pomogao Širli da izađe iz vagona.

Odmah su ugledali Ketu Bejli i šerifa Vilijama. Širli je potrčala svojoj majci u zagrljaj glasno plačući... Plakala je i Keti.

Prišao im je šerif sa jadne strane i Holidej sa druge. Širli je za trenutak pustila majku i zagrlila ujaka. Radosno, neprekidno plačući, ljubila je Vilijama.

Potom je prestala sa ljubljnjem i grljenjem na trenutak, okrenula se i pogledala u Doka... On je samo stajao i smeškao se, ne pokušavajući da prikrije sreću zbog njihovog susreta.

Onda mu je pritrčala, uhvatila ga za ruku i povelala prema majci.

– Majko, ovo je Dok Holidej! Zahvaljujući njemu sam još živa. Zahvaljujući njegovoj hrabrosti vas sada grlim... Zahvaljujući njegovoj plemenitosti i strpljenju ja ponovo osećam radost, ponovo govorim...

Iako je sve to bilo istina, bez preterivanja, Holideju je bilo pomalo neprijatno. Nije voleo kada ga tako veličaju i hvale...

Prikrio je nelagodnost i samo jednostavno rekao: –

Mis Bejlis, drago mi je što sam vas upoznao – pri tome joj je nežno uhvatio ruku i podigao je do svojih usana.

Keti Bejlis ga je pogledala blagonaklono – Ne mogu da nađem prave reči da vam zahvalim za sve što ste učinili za našu Širli... Nema tog novca kojim bi mogla da vam platim... Zato, vi ste deo naše porodice do kraja života, što znači da ste uvek dobrodošli u naš dom!

Šerif Vilijam je samo ozbiljno klimnuo glavom, pružio ruku Holideju i ozbiljnim glasom rekao – Hvala ti prijatelju... znao sam da jedino ti možeš da je spaseš...

Dok mu je pružio ruku i samo skromno klimno glavom.

Njih troje, šerif Vilijam, Keti i Širli Bejlis su krenuli prema svojoj zaprezi, a Dok Holidej je otišao po svog konja Miga...

Neko vreme je jahao za njima ne znajući da li da ode Širlinoj i Ketinoj kući... Bilo je tako lako i primamljivo odlučiti se

za budućnost pored lepe Širli. Osećao je da bi mogao da je voli, da bi u ljubavi sa njom doživeo neslućenu sreću...

* * *

Setio se onog savršenog trenutka apsolutne sreće kada je držao u zagrljaju, a ona mirno spavala... Ali on je znao nešto što ona nije, a to je da je on večiti avanturista, čovek koji voli život na ivici i ne želi da se vezuje.

– Ne nije to za mene – rekao je tiho i pogledao u Širlinom pravcu.

Kao da je osetila njegovu unutrašnju borbu, ona se okrenula i pogledala u njega... Spazivši njegov pogled, u momentu se uozbiljila... sve je shvatila. Shvatila je da ga je put vodio dalje i znala je da se više nikada neće vratiti u San Antonio.

Bez obzira na to, nije se ljućila na njega... Želela je njegovu sreću više nego svoju, jer ga je iskreno zavolela.

Ponadala se da će ipak jednog dana upoznati nekog muškarca u čijem društvu će se osećati zaštićeno, bezbedno kao što se osećala u njegovom...

Samo to... nije tražila drugo, zato što je znala da nikom neće moći dati više, jer je njeno srce pripadalo Doku Holideju.

U toku dugog putovanja i on je njoj ispričao ponešto o svom životu, o svojim nemirima i avanturama. Zato je sve videla u tom jednom dugom sudbonosnom pogledu i sve je razumela. Klimnula mu je glavom u znak pozdrava...

Sve se odigralo bez reči...

– Ne ljuti se na mene – opet je glasno izgovorio svoje misli.

Laknulo mu je kada je shvatio da ga Širli pušta da ode... da ne očekuje od njega da uradi bilo šta suprotno njegovoj prirodi... Da ne želi njegovu žrtvu...

Legendarni pustolov, čuveni „kralj revolveraša” dodirnuo je šešir u znak pozdrava. Možda bi mogao da potražim svog prijatelja, Mata Koburna da vidim da li je postao advokat... da li se možda oženio...

– Da... Zašto da ne? – rekao je sa osmehom na usnama, setivši se kroz kakve su sve nevolje prolazili zajedno.

Zategao uzde svog konja okrenuvši ga u suprotnom pravcu i već je jahao u susret novim avanturama. Jahao je zadovoljan što je slobodan da živi život kakav želi...

KRAJ

NA SVIM KIOSCIMA!

5 DEČJIH ENIGMATIKA
+ POKLON PAZLE

NAJLEPŠE

BAJKE

MARKETPRINT · DIDAKTA

SLOŽI, OBOJI,
PROČITAJ!

1 KOLO

SADRŽI

4

RAZLIČITE

PAZLE

SA PO

5

RAZLIČITIH

DEČJIH

ENIGMATIKA

ISSN 0353-0000

00438

9 770353 000002